

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

TAKSİM DEVİRİMDİR

•Olaylar
Önde
Gidiyor

•1 Mayıs'ta
Zafer Devrim
Ve Komünizmin!

•İşçi Sınıfına
Ve Ezilen
Halklara

•Taksim
Kızıldır
Kızıl Kalacak

• Sibel Yoldaşı
Mezarı Başında
Andık

1 Mayıs 2007'den...

1 Mayıs 2007-Stuttgart

1 Mayıs 2007-Bağdat

1 Mayıs 2007-Zurich

1 Mayıs 2007-Adana

OLAYLAR ÖNDE GİDİYOR

Tarih, süreklilik ve kesintilik içerir. Bu, aynı zamanda diyalektik bir gelişmedir. Evrim, yavaş evrimcilerin düştüğü gibi yalnızca pasif bir süreç değildir; kendi içinde karşıtların savaşını, sızramaları ve patlamaları da içerir; yani düz bir çizgi izlemez. Gelişme, karşıtların savaşımıdır. Herşey karşıtına dönüşür; yadsınmanın yadsınması kaçınılmazdır. Kapitalizm, çelişmeler içinde evrimlenen toplumsal bir sistemdir. Evrimin yüksek bir aşamasında, karşıtına, sosyalizme dönüşür. Bu dönüşüm, sızramalar, patlamalar, niceliğin niteliğe dönüşümü biçiminde gerçekleşir. Devrim dönemlerinde ve olayların çok yoğun olduğu süreçte, evrim, kendisini ani olaylar, patlamalar, şiddetli çarpışma biçiminde açığa vurur. Olaylar önde gider ve biz çoğu kez olayların gerisinde kalırız.

Devrim dönemleri ya da olayların devrimci yönde geliştiği, her şeyin ani ve hızlı olduğu dönemlerde halk kitleleri büyük bir süratle devrimci politik yaşama uyanırlar. Büyük bir enerjiyle ve cesaretle ileri atılırlar. Devrim, milyonların tüm özlemlerinin, istemlerinin ve duygularının açığa çıkması, ifade edilmesi demektir. Devrim, emekçi kitleler üzerinde öyle bir etki yaratır ki, bu devrimci etkileşim dalga dalga yayılır, yeni güçleri kendine katarak iyice güçlenir ve bu güç, yeni bir ağırlık merkezi oluşturur; en geride kalan insan bile bu ağırlık merkezinin içinde bulur kendisini. Halkın kendi kendisine ve kazanacağına güveni artar. Daha büyük bir güvenle savaş hattına yönelir. Bu sırada hiç kimse geride kalmak istemez, adeta yitirilen zamanı en kısa sürede kapatmak ister. En geride kalmış biri, böylesi dönemlerde en ileri geçebilir. Emekçi kitleler, kitleler halinde devrimde yerlerini alırlar. İşte böylesi dönemlerde daha önce atıl duran büyük bir enerji açığa çıkar. Eski tarihi sürecin kesintiye uğradığı, yepyeni bir sürecin başladığı dönemler, böylesine yoğun devrimci dönemlerdir.

Devrimci durum, sınıfların irade ve istemlerinin dışında ortaya çıkan nesnel bir durumdur. İşçi sınıfının hazırlıklı olup olmaması, devrimci durum gerçeğini değiştirmez. Devrimci durum, burjuvazinin ve emekçilerin durumunu derinden etkileyen bir kriz demektir. Tüm taşlar yerinden oynar. Her sınıf, yerinden oynayan taşları kendi durumunu güçlendirecek şekilde yeniden dizmek için tüm gücünü harekete geçirir. Sınıf savaşımı önceki dönemlerden farklı bir seyir izler. Her sınıf, ortaya çıkan durumu kendi lehine çevirmek için savaşımını en üst düzeye çıkarır. Bunun sonucunda orta yere şiddetli bir çatışma çıkar. Devrimci durum sürecinin her aşaması, aynı yoğunluk ve şiddetle geçmez. Ancak hem burjuva sınıf, hem emekçi sınıf, var olan durumun devamını istemediğinden sınıflararası güç ilişkisini kendi yararına değiştirmek amacıyla savaşımı çeşitli biçimlerde sürdürür. Buradan da anlaşılacağı gibi,

devrimci durum koşullarında sınıf savaşımı üst düzeye sıçrar, olaylar hızlı, yoğun, ani, sızramalı ve patlamalı bir gelişme özelliği kazanır.

Devrimci durum, işçi sınıfının ve devrimci öncüsünün de iradesi, hazırlıkları, örgütlenme durumunun dışında nesnel bir gerçeklik olarak vardır. Devrimci durum, devrimin öncüsünün durumundan bağımsız olarak ekonomik-toplumsal koşulların bir ürünüdür. Burada sorun, öncü sınıfın doğmuş olan devrimci durumu bir devrime dönüştürüp dönüştüremeyeceği sorunudur. Burada herşey, devrimci sınıfın hazırlıklarına, emekçi kitleleri yanına çekip çekmediğine, örgütlülüğüne ve savaş yeteneğine bağlıdır. Tüm bu koşullar bütünü bir araya geldiğinde, devrimci durum, devrime dönüşür. Ancak dünyada, bugüne kadar yaşanan devrimlerin deneyimine baktığımızda, devrimci sınıfın olaylara her zaman yön veremediğini, olayların gerisinde kaldığını ve başka etkenlerle birlikte, doğmuş olan devrimci durumun bir devrime yol açmadan sönüp gittiğini görüyoruz. Ya da devrimlerin bu yüzden yenildiğini görüyoruz. Ama yine başka etkenlerin yanında öncünün olaylara yettiği ve yön verdiği zafere ulaşmış devrim örnekleri de var. Toplumsal olaylar insanlardan ayrı bir devrim değildir. Burada tüm sorun, olayların gidişatına hangi sınıfın yön vereceğidir. Olaylar kendiliğinden de meydana gelebilir -ki çoğu kez böyle oluyor ve biz olayların akışından söz ederken bu kendiliğinden yönünü kastederiz-. Olaylar önde gidiyor derken nesnel devrimci koşulların, devrimci durumun etkisiyle kitlelerin kendiliğinden eylemlere yönelmesine dikkat çekmiş oluyoruz.

Devrim, son derece karmaşık bir süreçtir. Bir devrim, sayısız istemin ve sayısız bileşkenin kesişmesidir. Basit bir şekilde gerçekleşmez. Devrimci sınıf, bir devrimi gerçekleştirebilecek hazırlıkları ne kadar tam yaparsa yapsın, yine de bir devrim için bundan daha fazlası gerekir. Herşeyden önce gelişmelerin ve olayların somut olarak ve tüm canlılığı içinde değerlendirilmesi gerekir. Bu olmadan tüm diğer şeyler bir işe yaramaz. Öncü bu yeteneği gösterdiği oranda sonraki aşamalara geçebilir. Devrim ya da devrimci olayların akışı bir kere başladı mı, burada pratik yetenekler devreye girer artık. Bu noktada devreye giren pratik eylem yeteneği, tüm devrim deneyimlerinin ortaya çıkardığı esneklik, inisiyatif ve özveridir. İşçi sınıfının bu yönleri eğer gelişmemişse ya da eylem içerisinde öne çıkmamışsa hedeflerine ulaşamaz. Her sınıf bilinçli işçi, her komünist devrim sırasında Marx'ın, Engels'in, Lenin'in bu açıdan çıkardığı sonuçları tekrar tekrar okumalıdır. Devrimin gündeme geldiği yerlerde, devrimlerden öğrenmek, başarı için büyük öneme sahiptir. Devrimlerden öğrenelim.

Türkiye ve Kürdistan'da çelişkiler son derece keskin, sınıf mücadelesi 40 yıla yakın bir süredir son derece şiddetli bir biçimde sürüyor. Kısa bir sürede yoğun bir tarihi gelişme yaşandı. Sınıf savaşımı gerçek anlamda bir savaşım olarak sürdü. Temposu bazen yükseldi, bazen düştü ama bu süre içinde mücadele, göreceli bir barışçıl dönem yaşamadı, sınıflar birbirine göz açtırmadı. Olaylar çok kısa aralıklar hariç her zaman şiddetlilik gösterdi. Kaldı ki, o kısa aralıklar her savaşta olur. Olayların genel özelliği ani ve sızramalı bir yükseliş göstermesidir. Ani ve sızramalı eylemler temelindeki çelişkilerin ekonomik ve toplumsal sürecin kendini dışa vurmasından başka bir şey değildir. Üstelik ani ve sızramalı gelişme, her zaman aynı biçimde ve düzeyde göstermez kendisini. Çelişkilerin keskinlik derecesine göre bir seyir izliyor -ki işçi sınıfının yükselen eylemleri, var olan çelişkileri ve krizi derinleştirici bir rol oynuyor-. Bu durumda sık sık söylediğimiz gibi her olay yeni ve daha büyük olayların yolunu açıyor. Madem ki ani ve sız-

ramalı olaylarla daha sık karşılaşacağız; bu durumda artık kitleleri nasıl harekete geçireceğimiz değil, nasıl etkileyeceğimiz, onlara iktidarı ele geçirmek üzere nasıl yön vereceğimiz can alıcı sorunu öne çıkıyor. Bu noktada esneklik -gerekirse bir günde taktik değiştirme- devrimci inisiyatif ve sınırsız özveri tayin edicidir. Burada herşey, öncünün pratikteki becerisine bağlıdır. Buna uygun davranılması halinde küçük devrimci komünist bir güç, kitleler üzerinde çok etkin olabilir.

Leninist Parti ekonomik ve toplumsal gelişmenin yönünü ve olayların gidişatını teorik olarak önceden görme yeteneğine sahiptir. İçinden geçmekte olduğumuz tarihsel süreç bunu her zaman doğrulamıştır. Teorik öngörü çok önemlidir, fakat herşey değildir. Tarihin yapılması için, işçi sınıfının alt üst edici eylemleri gerekiyor. Devrimci teori kitlelerle bütünleştiği, emekçiler tarafından kavrandığı durumda dönüştürücü bir güç haline gelir. Teorinin, fikirlerin etkin bir güç haline gelmesi için elinde gerçek silahlarla dövüşen kitleler olması gerekir. Bizde kitleler ellerinde gerçek silahlarla, gerçek araçlarla sürekli dövüş hattındalar. Leninistler bugüne dek gerek kendi deneyimlerinden, gerekse de dünya devrimlerinin deneyimlerinden öğrenerek, ulaştıkları görüşlerini süratle, emekçi kitlelerle bütünleştirmelidir. Burada olayları değerlendirme yeteneği ve sonra da pratik yetenek çözümleyici olur. Her olay, öğretici biçimde ele alınmalı, eksiklerimiz, varsa hatalarımız

görülmeli ve neyi yapmamak gerektiği ve ileride nasıl davranmak gerektiği üzerinde mutlaka sonuçlar, dersler çıkarmalıyız. İleriye, daha ileriye gitmek için var olan durum aşılmalıdır. Leninist Parti bunun için gereken devrimci özü yaratmıştır.

Olayların ani ortaya çıkması -sürekli, günlük meydana gelenlere göre daha şiddetli, büyük ve sıçramalı oluşu- ve önde gitmesi, reformistlerin ve oportünistlerin geride kalmasını, sürüklenmesini; tezlerinin, yıllarca savundukları görüşlerinin iflas etmesini getirirken, buna karşılık Leninist Parti'nin tüm görüşleri bizzat kitleler tarafından yaşama geçiriliyor. Yani uzlaşmacı görüşleri savunanlar, kitle eylemlerinden, olayların devrimci yönde seyretmesinden zayıflayarak çıkarken, proletaryanın devrimci sınıf partisi teorik ve pratik olarak güçlenerek çıkıyor. Olayların önde gitmesinin devrimci anlamı, bir yandan burjuva düzenin temellerini sarsması, alt-üst etmesi rolünü oynarken, aynı zamanda da reformist-oportünist hareketleri aşması, uzlaşmacı görüşlere güçlü bir darbe indirmesidir. Olayların önde gitmesi ve devrimci yönde ilerlemesi, devrimci olmayan, toplumun devrimci dönüşümünü hedeflemeyen ya da devrimi geleceğin bir sorunu olarak gören hareketleri aşması, devrimci bir gelişmedir. Devrim ve devrimci gelişme ise, Leninist Parti'yi öne çıkartır.

C.DAĞLI

Emperyalist, kapitalist sistemin çöküşü hızlandıkça saldırıları daha da yoğunlaşıyor.

Özellikle de işçi ve emekçilerin komünist önderlerine, devrimcilerle karşı topyekün bir saldırı başlatılan teknelci sermaye ve devleti şunu çok iyi biliyor: Kendisini uzun süre ayakta tutabilmek işçi, emekçi ve ezilen hakları daha çok baskı altına alıp, daha çok sömürebilmek için ilk önce, onların öncülerini sindirebilmesi gerekiyor, bunu da devrimci kurumlara baskınlar düzenleyerek, birçok devrimciyi gözaltına alıp tutuklayarak, sosyalist, devrimci yayınlar üzerinde baskı kurarak yapmaya çalışıyor.

Bu saldırılardan biri de Antep'te, İktidar İçin Mücadele Birliği Dergisi Yazı İşleri Müdürü Şafak GÜMÜŞSOY'a karşı gerçekleştirildi. 22 Nisan Pazar günü akşam 20:30 sularında Yimpaş civarında Terörle Mücadele polislerinin durdurduğu Şafak GÜMÜŞSOY aranması olduğu gerekçesiyle, zorla göz altına alındı. Ertesi gün nöbetçi mahkemeye çıkarılan GÜMÜŞSOY kesinleşen cezalarının olduğu gerekçesiyle tutuklanarak Antep E Tipi cezaevine götürüldü.

Bizler de Antep Mücadele Birliği Platformu olarak 26.Nisan Perşembe günü saat 12:00'de Antep'in şehir merkezinde olan Balıklı Parkı'nda bir basın açıklaması düzenledik. Balıklı Parkı'na geldiğimizde üye-

ŞAFAK GÜMÜŞSOY YALNIZ DEĞİLDİR

rinde "Baskılar, Tutuklamalar Bizi Yıldıramaz/Mücadele Birliği" yazılı pankartımızı açarak ve Mücadele Birliği dergilerimizi ellerimize alarak "Şafak GÜMÜŞSOY Yalnız Değildir", "Devrimci Basın Susturulamaz", "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "Tutuklamalar Bizi Yıldıramaz", "Dünya Emeğin Olacak", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm" sloganlarımızı attık. Daha sonra Mücadele Birliği Platformu adına Ferhat ERKABALCI basın metnini okudu. Basın metninde; "Ezilen yoksul halklar bir yandan pervasızca sömürülürken diğer yandan da sömürünün devamı için baskı ve katliamlarla susturulmaya çalışılıyor. Son süreçte ülkelerimizde yaşanan gelişmeler de bunu kanıtlar nitelikte" denilerek son süreçte artan gözaltı ve tutuklamalardan bahsedildi. Devrimci kurumlara

ve basına yönelik baskılarda bir çok devrimcinin tutuklandığı anlatıldıktan sonra İ.İ. Mücadele Birliği yazı işleri müdürü Şafak GÜMÜŞSOY'un da Antep'te 22 Nisan Pazar günü akşam saatlerinde sokak ortasından TMSH polisleri tarafından gözaltına alındığı ve ertesi gün nöbetçi mahkeme tarafından tutuklandığı belirtildi. "Ve bu süreçte işçi ve emekçilere bu kokmuş çürümüş sistemi tarihin çöplüğüne göndermekten başka bir yol yoktur. Bunun için işçi ve emekçi sınıfların ve ezilen halkların mücadele birliğini örnek bu çürümeye, kokmuşluğa, aşağılanmaya son vermeliyiz" denilerek de açıklama sloganlarla sona erdirildi.

Basın açıklamasına ESP ve Balıklı Parkı'nda direnişte olan TÜM-TİS işçileri de destek verdi. Basın açıklamasından sonra topluca TÜM-TİS işçilerinin yanına "TÜM-TİS İşçisi Yalnız Değildir", "Zafer savaştan İşçilerin Olacak", "Dünya Emeğin Olacak" sloganlarıyla gidilerek direnişlerine destek verdik. İşçilerle sohbet ettikten sonra Balıklı Parkı'ndan ayrıldık.

**ŞAFAK GÜMÜŞSOY
YALNIZ DEĞİLDİR!
BASKILAR, TUTUKLAMALAR BİZİ
YILDIRAMAZ!
DÜNYA EMEĞİN OLACAK!
Antep Mücadele Birliği Platformu**

GÜL'ÜN SOLDUĞU AKŞAM

Roma'da köle sahiplerine dayanan demokrasiyi güvence altına alabilmek için, devletin bütün askeri garnizonları şehrin dışında, Rubikon ırmağının öte tarafına toplanmış ve askeri birliklerin bu ırmağı geçmeleri yasaklanmıştı. Ama komutanlardan biri bu yasağı dinlemedi. Rubikon'u geçti ve Roma Cumhuriyeti'ni yıkıp yerine köleci imparatorluğu kurdu. O gün bu gündür, siyasi arenada dengeleri alt üst eden kritik adımlar için, "Rubikon'u aşmak" deyimini kullanılır.

Türkiye'de de "Rubikon aşıldı". Bunu yapan, AKP nezdinde temsil bulan, yeni teknelci egemenlik. Tahtları ve egemenlik konumları sallanan teknelci grubun, giderek yükselen ama yükseldikçe kofluğunu ele veren sesi Genelkurmay; "Sözde değil ama özde" işaretlerine rağmen, boğazlarına kılıç gibi batan bir cumhurbaşkanı adayıyla karşılaştı: Abdullah Gül.

Rahle-i tedrisatını Suudi Arabistan'ın finans merkezi Cidde'de, İslam Kalkınma Bankası'nda tamamlayan Gül, eşinin başında türban, kendi ayağında takunyanın, Ortadoğu gibi bir bölgede emperyalist finans oligarşisine en iyi hizmet araçları olduğunu yeterince kanıtlamıştı. 2003'te başbakanken Recep Tayyip Erdoğan tarafından Dışişleri Bakanlığı'na getirildiğinde, aynı finans oligarşisi duyduğu memnuniyet ve övgüyü belirtmek için oldukça cömert davranacaktı. Dışişleri Bakanlığı döneminde, siyonist İsrail devleti ile en üst düzey diplomatik ilişkiler geliştirildi, buna askeri işbirliği protokolleri ve ekonomik destek programları eşlik etti. Recep Tayyip Erdoğan, bazen siyonist İsrail'in uyguladığı vahşete "ama bu kadar da olmaz ki?" babında serzenişlerde bulunurken, A.Gül ağzını sıkı tutmasını bildi. Ne de olsa o, emperyalist finans oligarşisinin adab-ı muâşeretini Recep Tayyip Erdoğan'dan daha iyi biliyordu. AKP tarafından Cumhurbaşkanı adayı olarak gösterildiğinde, bu finans odakları "kredi notunu yükselteceğiz" müjdeleriyle sevinçlerini göstermekte gecikmedi.

İran Çuvalı Geçirince

İşin aslı, emperyalist finans oligarşisinin böyle sevinç ve müjdelere boğulmasında, A.Gül'ün "uyumlu" kişiliğinin pek az rolü vardı. O, "siyasal islam" adı verilen dinci-burjuva kesimlerin bir temsilcisi olarak Çankaya'da, Türk teknelci egemenliğine Ortadoğu'da biçilen donun en berrak resmini verecekti. Ortadoğu'da emperyalist çıkarların korunması, artık, İran'ın artan etkinliğini frenlemekten geçiyordu ve elbette, "siyasal İslam" kaftanını bavulunda taşıyan bir Çankaya, bu frenleme işinde Türkiye'yi daha etkin konuma getirebilirdi.

İrak işgali, ABD'yi içinden çıkılmaz ve yenilgisi ufukta iyice beliren bir bataklığa sapsamış bulunuyor. Irak halkının direnişi ABD ile birlikte tüm egemen emperyalist dünyayı dize getirirken, bu gelişmenin nimetlerinden yararlanan tek kapitalist güç İran oldu. Emperyalist dünya artık Ortadoğu'yu yönetemiyordu ve buradan açılan kocaman boşluğa İran'ın artan etkisi doluyordu. Sık sık tekrarladığı askeri tatbikatlarla adeta "Geliyorum, bekleyin" diyordu. Ve en son, geçen ay, esir aldığı beş İngiliz askerlerle sahnelediği egemenlik şovu, kendine ne denli güvendiğinin kanıtı gibiydi. Aslında İran'ın sergilediği bu güç gösterisi, bölgede daha sonra yaşanacakların küçük bir önsözü gibiydi. İran sadece önden gönderilen bir mayın eşeğiydi. Onun arkasında, onun açtığı yoldan, Rusya ve Çin'in Ortadoğu'da etkisini artırması! İşte ABD ve AB emperyalistlerini asıl korkutan kabuslardan biri... Öyleyse, Rusya'nın ve Çin'in önünü

kesmek için, öncelikle İran'ın etkisini kırmak gerekirdi. Öte yandan, İran'ın bu artan gücü, başka bir şeyi daha somutlaştırıyordu. Emperyalizmin bölgede ne denli güç kaybettiğini, aciz kaldığını ve burada bir geleceğinin olmadığını... Halk devrimleri için ne uygun bir iklim!

İngiliz askerlerin kafasına çuval geçiren İran, bölgedeki iddiasını ve kendine güvenini kanıtlayınca ilk harekete geçen Suudi Arabistan oldu. Ekonomik gücüyle değil ama petro-dolarların sağladığı finans gücüyle diplomatik bir etki yapmayı başarmış olan Suudiler, bölgenin bütün gerici-işbirlikçi ülkelerini bir konferansta bir araya getirdiler. Bu konferans, İran'ı dizginlemek ve geriletmek, İsrail'in varlığını güvence altına almak (evet, güvence altına almak, çünkü siyonist İsrail gibi bir "dış düşman" olmasa, gerici Arap devletlerinin bir iç-savaşa sürüklenmeleri işten bile değildir) ve İsrail-Filistin gerilimini yumuşatarak bölgede İran'a karşı Sunni bir barikat oluşturmak hedeflerini taşıyordu.

Ortadoğu'nun değişen dengeleri, yakın bir zamana dek AKP'yi "deliğe süpürmeyi" aklına koymuş ABD'nin şimdi onu yeniden kullanıma sokmasını gerektirdi. Düne kadar AKP, ABD'nin gözünde, alabildiğine yıpranmış, ciddi siyasi kararları alamayacak denli zayıflamış bir hükümet konumundaydı. Halen de öyle, bu noktada değişen bir şey yok. Ama, ABD'nin tavrında değişim oldu. Güney'den Suudi Arabistan'ın başlattığı атаğa, kuzeyden Türkiye'nin de destek çıkması gerekiyordu. Bu yaklaşma salt diplomatik düzeyde kalamazdı, açıkça dini motifleri de içermeliydi. Ancak böyle bir islami ittifak, İngiliz askerlerinin kafasına çuval geçirecek kadar kendine güvenen bir İran'a fren yaptırabilirdi. Ancak böyle bir ittifak Filistin halkını İsrail'in varlığını tanımaya ikna edebilirdi. Buna ek olarak, bölgedeki işbirlikçi güçler arasında, İran'ın yararlanabileceği en ufak bir pürüz dahi bulunmamalıydı. Türkiye'ye düşen görevlerden biri, Talabani ve Barzani'ye kucak açmaktı. Bölgenin yeni dengeleri üzerine kurulan bu siyasi matriste, Çankaya'ya çıkacak olan A. Gül, önemli bir boşluğu doldurmuş olacaktır.

Tek Ayaklı Sandalyede Oturmak

Şunu herkes biliyor ki, Türkiye'de teknelci kapitalizmin egemenlik ilişkileri, ancak ABD-AB yönetim koridorlarından geçerek şekillenir; bu emperyalist güçlerle uyumlu olmayan bir hükümetin ömrü az olur. Hükümetlerin o koltukta oturma süreleri, emperyalist politikalara uyum yetenekleri ve çabaları ile ölçülüdür. Bu durum, bir yandan ekonomik bağımlılığın tam ilhak düzeyine varmasından; diğer yandan, uzun iç-savaşın yıpratıldığı teknelci egemenliğin yalnızca emperyalist destekle ayakta kalabiliyor oluşundan doğmaktadır. Emperyalist-sermayenin Türkiye üzerindeki bu etkinliği, son yıllarda iki düşman kampa bölünen teknelci sermayenin egemenlik kavgasıyla daha da güçleniyor. Egemenler arasındaki kriz ise her geçen gün daha da derinleşiyor. Bu krizin temelinde ekonomik, toplumsal, politik kriz, yani sistem krizi vardır. Burjuvazinin sürekli zorba yöntemlere başvurmasının temelinde burjuva toplumun bunalımı yatıyor.

Egemen konumları sarsılan sermaye kesiminin sesi olarak Genelkurmayın Çankaya kavgasında apaçık ortaya çıkan karşıt tavrının arkasında, kuşkusuz, ABD'nin bölgedeki egemenliğine karşı çikıyor oluşu yatmıyor. Aksine, bölgede ABD etkisinin yok oluşunu en büyük kaygıyla izleyenlerin başında Genelkurmay geliyor. Bu yok oluşun, aynı zamanda işbirlikçi siyasi iktidarların sonunu hızla getireceğini en iyi onlar biliyor. Buna rağmen, köksüz bir siyasi partinin, emperyalist politikalara uyumuyla, bir ordu örgütlenmesinin uyumu, farklı süreçlerden geçer ve bu farklılık, şimdi bugünlerde gördüğümüz gibi, açık çatışmalara varan çelişiklere neden olur.

Düzenli ordu gibi katı hiyerarşik ve kurumsal bir yapı, ancak aynı ölçüde katı ideolojik argümanlarla bu yapısını sürdürebilir. Ve ideoloji, öyle hemen eritilip her potaya uyum sağlayarak akışkanlıkta bir olgu değildir. Orduların üzerine şekillendiği ideolojiler, uzun tarihsel süreçlerden, bürokratik ve militarist hiyerarşiyi yerine oturtan kurumsal ilişkilerden ve nihayet, uzun iç-savaş dönemlerinde dev-

rim ile karşı-devrim arasında geçen keskin-kanlı çatışmalardan süzülüp şekillenir. Hele ki, üzerine bolca kan bulaşmış bir yapıda ideoloji, çok daha katılaştırmış biçimdedir. Türkiye gibi, egemenliğin tek ayaklı bir sandalyenin üzerinde oturmak kadar zor dengelerle sağlandığı ülkelerde, ideolojik kalıpları zorlayan her siyasi değişim, tüm dengelerin bozulmasını getirir.

Oysa, ABD ve AB gibi emperyalist güçler, tek bir ülkenin değil, dünya üzerinde yüzden fazla bağımlı ülkenin egemenliği üzerinde söz sahibi oldukları için, onların ideolojik portföyü çok daha geniş, esnek ve pragmatiktir. Bağımlılık ilişkileri zayıfladığında, bir ideolojik kalıbı diğeriyle değiştirmek onlar için oldukça işlevseldir. ABD, dün beslediği Taliban'ı bugün düşman ilan eder; Avrupa dün desteklediği İran'a, bugün tehditkar parmaklar sallayabilir. Ve işbirlikçilerden istenen, bu değişimlere ayak uydurmalarıdır.

Yeni evreyle birlikte yoğunlaşan tarihi gelişmeler, emperyalizmi çok daha hızlı at değiştirmeye zorluyor. Dün hazırlanan planlar, bugün halklar tarafından bozguna uğrattılıyor. Emperyalizm sürekli daha da kısalan vadelerle ölçülü adımlar atmak zorunda kalıyor. Zayıf egemenlik yapılarını katı ideolojik bağlarla güçlendirerek toplumu yönetebilen işbirlikçi iktidarlar, bu hızlı dönüşüm süreçlerinde olağanüstü hızlı yıpranıyorlar. Bu yüzden, emperyalizm için günümüzün en iyi işbirlikçileri, köklü siyasi geleneklere yaslanmayan, ideolojik bir liderlik anlayışına değil, teknokratik bir liderliğe dayanan, yani istenen her kalıba girebilecek yetenekte ki siyasi partiler ve yapılarıdır. Tıpkı AKP gibi.

Bu Oyun Karakolda Biter

Bir yandan tam ilhak sürecinin hızlandığı tekelcilik, diğer yandan yoğun tarihi gelişmelerin sürekli bozduğu siyasi dengeler nedeniyle, bağımlı ülkelerin iktidar bloklarında çatlamalar oldu ve bir kesim, diğerine karşı, işbirlikçilik yarışına girdi. Köksüz siyasi yapılar etrafında kümelenen sermaye blokları, bu yarışa avantajlı girdiler.

TSK, egemen konumunu katı ideolojik temel üzerinde korumaya çalıştıkça bu yarışı kaybetmeye başladı. On yıllar boyunca, politik alanda bir dizi "kırmızı çizgiler"le toplumu yöneten tekelci sermayenin politik aygıtı olarak TSK, şimdi bizzat, ABD ve AB'nin çizdiği yeni "kırmızı çizgiler"e uymakta zorlanıyor. Salt kurumsal bir aygıt niteliğinde olsaydı, TSK'nın kaderini, her yeni duruma uymaya bağlaması beklenebilirdi. Ama TSK, yalnızca kurumsal bir aygıt değil, aynı zamanda Türkiye'nin sayılı tekelci sermaye güçlerinden birine sahip. Ve her güçlü tekelci grup gibi, kendi çevresinde ona eş, ya da onun eteğine yapışmış daha küçük binlerce sermaye grubuyla, geniş ve canlı bir tekelci ilişkiler ağı içinde bulunuyor. TSK, bu tekelci ilişkiler ağına, etkin ve katı bir ideolojik odak olarak, kendi sermaye birikiminin çok daha ötesinde bir tekelci politik hakimiyet sağlamıştır. Tam ilhak süreci, odağında TSK'nın bulunduğu bu sermaye ilişkileri ağını önce zayıf düşürdü ve giderek parçalamaya başladı.

Yakın zamana dek TSK, temel aldığı ideolojik çerçevenin (şu ünlü kırmızı çizgiler elbette), en güvenceli egemenlik yolu olduğuna dair, en başta ABD emperyalizmini ikna edebileceğini düşündü. Ancak, yeni evrenin yoğun tarihi gelişmeleri, emperyalizmi daha akışkan, işbirlikçi ülkelerin ideolojik kalıplarını daha az dikkate alan bir çerçeveye girdikçe, TSK'nın buna uyumu zorlaştı. Hem katı hiyerarşik yapısı nedeniyle, hem de içinde bulunduğu tekelci ilişkiler ağı nedeniyle, böyle hızlı dönüşümleri sağlayamazdı. Geriye, oynanabilecek tek bir oyun kalmıştır: İşbirlikçilik yarışını karakolda bitirmek.

Ve Kılıçlar Çekildi

Düşman kamplara bölünmüş tekelci sermayenin işbirlikçilik yarışının, nasıl adım adım bir açık çatışmaya dönüştüğüne tanık oluyoruz. AKP ve çevresinde kümelenmiş tekelci iktidar bloku, A.Gül'ü Çankaya için aday gösterince, Rubikon'u aşmış oldular. Buna karşılık, siyasi odağı TSK olan diğer sermaye kampı, son koz-

larını oynamaya soyundu. Burada hedef, AKP ve çevresinde kümelenmiş sermaye grubunun, gerçekte topluma egemen olamadıklarını, olamayacaklarını ve bu nedenle güçlü işbirlikçilik arayışında tek seçeneğin kendileri olduğunu emperyalist-dünyaya kanıtlamaktı. 14 Nisan ve 29 Nisan mitingleri, bu amaç için düzenlendi ve kullanıldı, egemenliğini kaybeden sermaye kesimleri militanlaştırıldı, harekete geçirildi. Ama, artık bir ölüm-kalım sorununa dönüşmüş bu egemenlik oyununda, yalnızca tabandan gelen hareket yeterli olamazdı, buna en tepeden gelen hareket de eklenmeliydi. İşte o büyük adım, 27 Nisan gecesi geldi, yani Gül'ün solduğu akşam.

27 Nisan gece yarısı basına duyurulan Genelkurmay bildirisinin, bir muhtıra olduğundan, yani açıkça hükümeti devirmeyi amaçlayan bir girişim olduğundan kimsenin şüphesi yok. Çankaya seçimini engellemek ve hükümeti bir erken seçime zorlamak amacıyla taşıyan bu muhtıranın bir sonraki adımı, kuşku yok ki askeri bir darbedir, yeni bir 12 Eylül'dür.

Gelişen devrimi ezmek için faşist darbe olasılığı, bir olasılık olarak, her zaman vardır. Bugün Genelkurmay'ın darbe sopasını sallaması, iç savaşın ne kadar sert geçtiğini gösteriyor. Devlet, zaten faşist bir karaktere sahiptir. Faşist bir darbe, bu koşullarda faşist devletin daha bir saldırgan, azgın ve katliamcı olması demektir. Ancak, sürecin devrimci karakterinden ötürü, bugün faşist bir darbe, egemen güçleri, faşist devleti ve darbecilerini daha da zayıflatacaktır. Herşeyden önce, işçiler ve emekçiler, yoksul Kürt halkı, faşist darbeye boyun eğmeyecek, cevap vereceklerdir. Bir faşist darbe, aynı zamanda, dünyada daha büyük bir tepkiye neden olacak, şimdiye kadar kendisini destekleyen sermaye güçlerinden de tam bir destek bulamayacaktır. Sermaye dünyasının buradaki esas kaygısı, faşist bir darbenin devrimi daha çok büyüteceğidir. Ancak yine de, faşist bir darbe olması durumunda sermaye güçleri bunun arkasında duracaklardır.

Bir faşist darbe olması durumunda işçi sınıfı ve devrim güçlerinin yanıtı, iç savaş, devrimci halk ayaklanmasını ve devrimi yükseltmek olmalıdır. Bir kez daha anlaşılmıştır ki, faşizmin yıkılması bir devrim sorunudur. Faşizme karşı mücadele, onun maddi temeli olan tekelci sermayeye karşı mücadele ile birlikte ele alınmalıdır.

Hükümetin muhtıra karşısındaki tavrı, A.Gül'ün adaylığını geri çekmek ve erken genel seçim kararı almak oldu. Cumhurbaşkanlığı konusunda çözüm bulamayan hükümet, topu hemen taca attı. Cumhurbaşkanı halkın seçmesi için bir karar tasarısını Meclise getirdi ve apar topar kabul etti. Ama daha şimdiden taşlar yerinden oynadı. Cumhurbaşkanı gibi bir denge unsurunun konumunun bu kadar tartışmalı hale gelmesi bile tepede süren tepişmenin boyutunu göstermeye yetiyor.

Erken genel seçim, en tepede patlak veren bu ölüm-kalım çatışmasını, her ile, her kasabaya yayacak, her düşman kamp bir diğerini alt etmek için, daha geniş kesimleri harekete geçirmeye gayret edecektir. Bu da, en tepedeki çatlağın, toplumun bütün gözeneklerine yayılması, her şehir ve kasabada tekelci sermaye egemenliğini güçten düşüren bir kavganın patlak vermesi anlamına gelecektir. Muhtıra sonrası Anavatan Partisi başkanı Erkan Mumcu, bu büyük tehlikeyi şöyle özetliyordu: "Çok derin sosyal-etnik fay hatları üzerinde duruyoruz. Bu işin nereye varacağını kimse hesap edemez. Bu yüzden hemen acil bir uzlaşma sağlanmalıdır" Ne var ki, boşuna bir çağrıdır bu. Artık tekelci sermaye, kendisini güçten düşürüp devrim karşısında takatsız bırakacağını en az E. Mumcu kadar iyi bildiği bu kavgadan geri duramayacak, onu erteleyemeyecek kadar ileri gitmiştir. Geri düşen, sadece işbirlikçilik yarışını değil tüm toplumsal konumunu kaybeder.

Bu derece derin çatınlarda devrimin nasıl büyük bir hızla geliştiğine, tüm devrimler tarihi tanıktır. Artık devrimci durum, daha bir olgunlaşmıştır. Devrimin kaçınılmazlığı kendini dayatıyor. Burjuva cephe güller solarken, emekçilerin sokağında bahar güneşi doğuyor.□

TAKSİM'E SALDIRILAR SÜRÜYOR

Polis, 26 Nisan günü saat 12:00'da Taksim Tramvay Durağı'nda, proletaryanın birlik mücadelesine ve dayanışma günü olan 1 Mayıs ile ilgili basın açıklaması yapmak isteyen Devrimci İşçi Komiteleri (DİK)'ne saldıran basın açıklaması yapmak isteyenleri zorla gözaltına aldı.

Saat 12:00'da üzerinde "Katliamın 30. Yılında Yine 1 Mayıs Alanı'na Taksim'e / (DİK) Devrimci İşçi Komiteleri" yazılı pankart açıldı ve "Yaşasın 1 Mayıs" şeklinde slogan atılmaya başlandı daha sonra DİK'li işçilerin yanına gelen ve kendinin emniyet müdürü olduğunu söyleyen biri basın açıklaması yaptırmayacaklarını söyledi. Bunun üzerine DİK'li işçiler, basın açıklaması yapmanın anayasal hakları olduğunu ve bu haklarının engellenerek suç işlendiğini belirterek, "burada yapılacak istenen basın açıklaması engellenerek işçi sınıfı ve emekçilerin seslerini susturmak isteniyor" dediler ve eklediler "Burada futbol maçı oluyor kutlama yapılıyor, Polis Haftası, yılbaşı oluyor, kimseye karışmıyor niçin sadece Mücadele Birliği'ne bu tavrı?"

Kararlı bir tavır üzerine kendini emniyet müdürü olarak tanıtan kişi pankartın yasadışı 1 Mayıs'a çağrı yaptığı pankartın kaldırılması halinde basın açıklamasına katılmayacaklarını söyledi. Ve sivil polisler pankarta saldırdı. Bunun üzerine işçiler zorla pankartı çekerek aldılar ve pankartı vermeyeceklerini söylediler. Daha sonra basın açıklaması yapmaya başladılar. Devrimci İşçi Komiteleri adına basın metnini okuyan işçi, "Bizler Devrimci İşçi Komiteleri olarak 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağız. İstanbul Valisi, Emniyet, askeriye, Taksim miting alanı değildir" diyerek meydan okumaya, bizlere gözdağı vermeye çalışıyor... Bir bütün olarak burjuva sınıfa, özel olarak da her türden temsilcisine söyleyecek bir tek sözümüz var. 'Yenildiniz'. Politikanız Leninist Parti'nin vuruşlarıyla tuzla buz oldu. Artık sadece Leninistler değil, işçi ve emekçi sınıflar, gençler, kadınlar, erkekler, herkes 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na, Taksim'e diyor. Yenildiniz..." şeklinde basın açıklaması yaparken dışardan kendisinin de bir işçi olduğunu söyleyen Yılmaz Ekşi basın açıklamasını izlemek istedi fakat polisler engelledi. Ekşi, "Bu meydan herkese açık sadece işçi ve emekçilere mi kapalı? Biz her sene 1 Mayıs'ta buradayız, yine burada olacağız. Sizi destekliyorum" dedi. Sivil polisler Yılmaz Ekşi'ye saldıran gözaltına almaya kalkıştı, bunun üzerine basın açıklaması yapmakta olan DİK'li işçiler de buna izin veremeyerek gözaltına alınmaya çalışılan Yılmaz Ekşi'yi polislerin elinden almaya çalıştılar. Bu sırada polis azgınca saldırdı. Ercan Tilmaş, Ali Ekber Seven, Yılmaz Ekşi, Orhan Sangül, Uğur Güdenli ve Yılmaz Ekşi'nin yanında bulunan Vefa Serdar olmak üzere 6 kişi darp edilerek gözaltına alındı. Polis gözaltına aldığı işçilere azgınca saldırdı, bir kez daha proletaryanın iradesi karşısındaki tahammülsüzlükleri teşhir oldu. Gözaltına alınırken işçiler "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Baskılar Gözaltılar Bizi Yıldırılmaz" şeklinde slogan atarken, bir işçi ise "Tüm basın çeksin bakın işkence yapıyorlar, sokak ortasında işkence yapıyorlar" dedi.

Gözaltına alınanlara polis saldırısı çevik kuvvet polisi otobüsünün içinde de sürdü. Bu sırada gözaltına alınanlar "Yaşasın 1 Mayıs" sloganları attılar. □

TAKSİM'DE SALDIRIYA UĞRAYAN DİK'LI İŞÇİLERDEN BASIN AÇIKLAMASI

26 Nisan'da DİK'li işçilerin Taksim'de 1 Mayıs'a çağrı basın açıklamasına polis azgınca saldırmış, basın açıklaması yapmak isteyen ve basın açıklamasını izleyen insanları zorla, darp ederek gözaltına almıştı. Konuyla ilgili olarak 28 Nisan günü İstanbul İHD şubesinde bir basın açıklaması düzenlendi.

Saat 12:00'da düzenlenen basın açıklamasında ilk olarak konuşma yapan Yılmaz Ekşi, kendilerinin Hill Oteli'nde DİSK'in düzenlediği basın açıklamasına gitmekte olduğunu ve yolda giderken tramvay durağında bir basın açıklaması yapıldığını gördüğünü ve geçerken öylesine bir izlemek istediklerini fakat polislerin o anda onları tartaklayarak izlemelerine izin vermediğini belirterek; "Bizim izlememizi engellemeye çalıştılar. Bu kişilik haklarına bir saldırıydı. Burada bir basın açıklaması yapılıyor bunu izleme, dinleme hakkı var beni bu şekilde tartaklayamazsınız" dedim. Bu saldırı bizim şahsımızda Taksim'i hedefleyenlere bir bir gözdağı niteliği taşıyor; basın açıklamasını yapanların yanı sıra basın açıklamasını izleyenleri de gözaltına alarak şu mesajı vermek istiyor: Taksim'e çıkarsanız başınıza gelecek budur." dedi. Ardından gözaltı süresince başlarından geçenleri anlattı. Ardından basın açıklaması yaparken gözaltına alınan DİK'li işçiler basın metnini okudu.

Açıklamada; "30 yıldır Taksim Meydanı, işçi ve emekçilere kapalıdır. Bulgaristan'ı Tel'in Mitingleri bu alanda yapılmıştır. Polis haftaları bu alanda yapılıyor. Lale Günleri bu alanda... Popçular, topçular bu alanda arz-ı nam ediyorlar; ama bu alanda işçilerin, emekçilerin 1 Mayıs'ı kutlamaları yasak. Taksim 1 Mayıs Alanı üzerinde burjuvazi ile proletarya arasında bir irade savaşı yaşanıyor.

Bu sene DİSK, KESK, TMMOB, TTB'nin de 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayacaklarını açıklamalarından sonra, bu irade savaşı daha da yoğunlaştı. İstanbul Valisi 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak isteyenleri açıktan açığa tehdit etti. Vali Muammer Güler; herkes için izin verilen Taksim Meydanı'nı işçi ve emekçilere yasaklayarak burjuvazinin tavrını ortaya koydu.

Biz, Mücadele Birliği Platformu'nun bir bileşeni, Devrimci İşçi Komiteleri olarak 26 Nisan tarihinde, yaklaşan 1 Mayıs'ı ilişkin görüşlerimizi açıklamak için Taksim Tramvay durağında bir basın açıklaması yapmak istedik. Ama açıklamamız daha başlamadan polis, kimlik kontrolü vb yapmak isteyerek ortamı terörize etti. Basın açıklamasına başlamak için pankartımızı açtığımızda, 'Bu pankartta Taksim'e çağrı yapıyorsunuz' diyerek pankartımızı indirmek istediler. Bu sırada dışarıda basın açıklamasını izlemek için bulunan ve alkışlarıyla bizi destekleyen insanlara saldırıp gözaltına almak istediler. Bu durumu protesto ettiğimiz için bize de saldırdılar.

Ve hem bizi, hem de bazı izleyicileri gözaltına aldılar. Küfür, hakaret ve işkenceler daha polis aracına konulur konulmaz başladı. Azgınca saldırıp darp ettiler. Taksim Polis Karakolu'na götürülene kadar, bu işkence ve kabadayak devam etti. Taksim Polis Karakolunda da en ağza alınmayacak küfürler ve kabadayakla karşılaştık. İlk gün bizi savcılığa çıkarmadılar. İkinci gün, bizi hücrelerden çıkardılar, savcılığa götürmek için çıkardıklarını düşünüldük. Eşyalarımızı teslim ederken en ağır küfür ve hakaretlerine devam ediyorlardı. Ve ellerimizi kelepçeledikten sonra, hepimize öldüresiye vurmaya başladılar. Tekmeler, yumruklar havada uçuşuyordu. 20-25 kişilik polis grubu elleri kelepçeli 6 insana en vahşi şekilde saldırdı. Bu da yetmedi, hepimizin yüzüne binanın içinde biber gazı sıktılar. Daha sonra, bizi hastaneye götürdüler. Saldırı ve işkencelerine yol boyunca devam ettiler.

Bu, en başından beri planlı, programlı yapılan bir saldırıydı. Deyim yerindeyse, devlet, 17 yıl öcünü aldı. 17 yıl boyunca Taksim'i terketmemiş oluşumuz, her 1 Mayıs'ta orada proletaryanın kızıl bayrağını dalgalandırıyor oluşumuz, burjuvaziyi korkutmuştu. Pervasızca, öldüresiye saldırımlarının tek nedeni buydu. Eğer bu saldırılardan sağ çıkabildiysek, bunun nedeni, fiziksel sağlamlığımızdır; başka bir şey değil" dendi ve basın açıklaması şu sözlerle bitirildi:

"Biz, Devrimci İşçi Komiteleri olarak, bir kez daha buradan sesleniyoruz. 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda, Taksim'de olacağız. Tüm işçi ve emekçileri Kızıl Meydan'a çağırıyoruz." □

İZMİR'DE DİK'LI İŞÇİLERE DESTEK EYLEMİ

1 Mayıs'a birkaç gün kala polisin saldırıları da artıyor. Geçtiğimiz günlerde İktidar İçin Mücadele Birliği Yazı İşleri Müdürü Şafak Gümüşsoy'un tutuklanması haberini duyduk. Bu tutuklamanın böyle bir zamanda gerçekleşmiş olması tesadüf değil. 1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanına çıkacakları engelleme girişimlerinden birisidir.

Son olarak da 26 Nisan günü Taksim Tramvay durağında 1 Mayıs'ta Kızıl meydanda Taksim'de olma çağrısı yapan DİK'li işçilere polis saldırmış ve DİK'li leri gözaltına almıştı.

Yaşanan saldırıyı kınamak ve İzmirli işçi ve emekçileri 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanına Taksim'e çağırarak için İzmir kitap fuarı önünde Mart İşçi Kültür Merkezi ve Ayışığı Sanat Merkezi emekçileri tarafından bir basın açıklaması yapıldı.

27 Nisan günü saat 14.00 da başlayan basın açıklamasına DÖB'lü öğrenciler de "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanına Taksim/DÖB" yazan pankartlarıyla destek verdiler.

Basın açıklamasında

"Tam 30 yıl geçti üzerinden. 30 yıldır kurumadı namluların ucundaki kanımız. Ne umudumuz eksildi nede savaşımız yarım kaldı o KIZIL meydanın Taksim'in kucağında can verdi 34 sınıf kardeşimiz, işçi yoldaşımız. 34 işçinin katledilmesi onlardan sonra işçi sınıfının Taksim meydanını kızıl bayraklarıyla zapt etmesine engel olmadı.

Bugün;

Tekelci sermaye ve onun faşist devleti emperyalist-kapitalist sistemden aldığı koltuk değnekleriyle ilerlemektedir. Devrimin baskısı burjuvaziye uysal kulübe bekçiliğinden, azgın, kudurmuş bir canavara çevirmiştir. Bir yandan işçi-emekçi sınıflara her gün azgınca saldırırken, diğer yandan Kürt Halkının ulusal-sınıfsal kurtuluşunu boğmak istemektedir" denildi.

Açıklamada ayrıca gözaltına alınan DİK'li işçilerin serbest bırakılması talebi de dile getirilirken "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "1 Mayıs'ta Taksime Devrime Özgürleşmeye", "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanına Taksime", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emegin Olacak" sloganları atıldı.

Eylem "...devrim için, emeğin iktidarı için 1 Mayıs'ta DİK'li işçiler gibi bizler de Kızıl bayraklarımızla 1 Mayıs alanında Taksimde olacağız" denilerek sloganlarla bitirildi.

**İzmir Ayışığı Sanat Merkezi
Kemalpaşa Mart İşçi Kültür Merkezi**

"İnançları Doğrultusunda Her Yıl, Herşeyi Göze Alarak Taksim'e Çıkan İnsanların Tavrılarını Samimi Buluyorum"

Taksim'de basın açıklaması yaparken saldırıya uğrayan DİK'li işçilerin basın açıklamasından sonra insan hakları savunucusu Eren KESKİN 301. maddeden ceza alması ile ilgili bir basın açıklaması oldu. Bizlerde Mücadele Birliği olarak basın açıklamasına destek için orada bulunduk. Basın açıklamasının ardından Eren Keskin ve Taksim'de saldırıya uğrayan iki DİK'li işçi ile 1 Mayıs hakkında röportaj gerçekleştirdik.

İlk olarak insan hakları savunucusu Eren Keskin'e sorduk; "1 Mayıs yaklaşıyor. DİSK'in Taksim'e çıkmaya yönelik açıklamaları var. Bunun yanı sıra 17 yıldır tek başlarına da olsa Mücadele Birliği PLT. Taksim'e çıkıyor. Siz Taksim politikasını destekliyor musunuz?"

Eren KESKİN: Şimdi bir kere Mücadele Birliği gibi gruplar kendi görüşleri doğrultusunda çok samimi davranarak her yıl Taksim'e çıkıyor, en azından bunu deniyorlar. Ama maalesef DİSK genel merkezi bugüne kadar sistemi üretmek dışında hiçbir iş yapmadı. Bir taraftan Taksim'e çıkacağız diyip, bir taraftan 29 Nisan mitingine katılmak bana aslında son derece kaypak bir yaklaşım gibi geliyor. Yani bir insan hakları savunucusu olarak DİSK başkanının açıklamalarını hiç güven verici bulmuyorum.. Ben bu anlamda hakikaten inançları doğrultusunda her yıl her şeyi göze alarak oraya çıkan insanların tavrılarını çok daha samimi buluyorum.

Eren Keskin'in ardından DİK üyesi Ercan Tilmaş'a sorduk; 26 Nisan'da basın açıklaması yaparken saldırıya uğradınız, bugün de insan hakları savunucuları tarafından İHD'de saldırı ve soruşturmalara yönelik bir basın açıklaması düzenlendi, bunlar hakkında neler düşünüyorsunuz.?

Ercan Tilmaş: Ben DİK üyesiyim. Temel sorunumuz işçi sınıfının iktidarı alması. Bu son süreçte özellikle Kürt halkına yönelik topyekün imhaya girişilmesi, Ermeni aydın Hrant Dink'in katledilmesi, Malatya olayı ve İHD'ye yapılan saldırıların bir bütün olarak faşizmin yönelişi olarak değerlendiriyoruz.

Y.E. Mücadele Birliği: 1 Mayıs hakkında neler düşünüyorsunuz?

Ercan Tilmaş: 2007 aynı zamanda 77 katliamının 30. yıldönümü dolayısıyla bütün işçilerin Taksim'e yönelmesini diğer çevrelerin Taksim'e yönelmesini olumlu buluyoruz. Bu aynı zamanda Kürt halkına yapılan imhayı protesto etmek için, hem insan hakları savunucularına soruşturmayla yıldırma politikalarına karşı çıkmak için ve işçi sınıfının kendi siyasal taleplerini tekrar haykırması ve 36 sınıf kardeşimizi anması bakımından 1 Mayısı daha ortak, daha güçlü, daha özüne uygun kutlanması gerektiğini düşünüyorum.

Y.E. Mücadele Birliği: Siz neler söyleyecek siz?

Ali Ekber Seven: Her şeyden önce biz Perşembe günü yaptığımız basın açıklamasında tüm işçileri ve emekçileri 77 katliamının 30. yılında tekrar Taksim'e çağrısını yapacaktık. Özde bize yapılan bize yapılan bu saldırı aslında bizim dışımızdaki çevrelere de bir gözdağıydı bu. Billhassa DİSK üzerinde bu. DİSK yönetimi yarın Çağlayan'a mitinge gidecek çünkü sınıf karakterine uygun hareket etmek durumunda. Biz bunun tam karşısında Devrimci İşçi Komitelerini sınıfın öz örgütlülüğünü örgütlememiz gerekiyor. Ciddi anlamda devrimci öncü işçileri bu örgütlülük altında toparlamamız gerekiyor.□

GENÇ YOLDAŞLARIN 1 MAYIS PANELİ

"Bolşevik Mücadele ve Bolşevik Devrim Dışında Kurtuluş Yoktur"

Genç Yoldaş Dergisi 15 Nisan günü Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nde "1 Mayıs-Taksim-Devrim" konulu bir panel düzenledi.

Genç Yoldaş Dergisi'nin okurlarıyla bulunduğu panel saat 15:00'da başladı. İlk olarak 1 Mayıs'ın tarihçesini, Türkiye'deki 1 Mayısların tarihçesini ve Taksim'in önemini anlatan bir slayt gösterimi yapıldı. Slayt gösteriminin hemen ardından 1 Mayıs 1977'de Taksim Meydanı'nda katledilen 34 işçinin şahsında tüm devrim savaşçıları için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Ardından 1 Mayıs ve Taksim gündemli söyleşi yapıldı. İlk olarak Genç Yoldaş Dergisi adına konuşma yapan Mehmet Şen uluslararası proletaryanın birlik, mücadele, dayanışma ve kapitalizme karşı savaş günü olan 1 Mayıs'ın yaklaştığını belirterek; "Dünya üzerindeki tüm gelişmeler bize gösteriyor ki 2007 yılı 1 Mayıs'ı küresel anlamda proletarya ve burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesinin yükselişine, bir tarihi dönüm noktasına tanıklık ediyor" dedi. Şen, bu yılın proletarya açısından da ayrı bir önemi olduğunu, 1 Mayıs 77 katliamının 30. yıl dönümü olduğunu, yine bugün çeşitli çevrelerce 1 Mayıs'ı anlam ve önemine uygun kutlamak için 30. yılında Taksim Meydanı'na çıkmanın tartışıldığını, herkesçe tartışılan bu konunun kendilerince çok net olduğunu ifade ederek; "1 Mayıs alanı Taksim'dir. 1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanında Taksim'de olunmalıdır. Bu yönde olumlu gelişmeler var. Kızıl meydan burjuvaziyle proletarya arasında bir irade savaşını simgeler. Bu siperi, bu mevziyi ancak proletaryanın gerçek kurtuluşunu isteyenler savunur. Bu yıl nihayet Mücadele Birliği'nin 17 yıldır büyük bir inançla tek başlarına kalmak pahasına savundukları, ağır bedeller ödediği ve pratiğinde tüm sınıfa öncülük ettiği Taksim Politikası sonuç verdi. DİSK'in 40. yıl münasebetiyle düzenlediği etkinlikte DİSK Genel Başkanının 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağız şeklindeki açıklamalarından sonra bilcümle reformist ve oportünistler biraz temkinli davransalar da sonunda 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkma kararı aldılar" dedi ve sözlerine şunları ekledi: "Tabi bu 1 Mayıs'ı kendi istekleriyle Taksim'de kutlamak istedikleri anlamına gelmiyor. Yıllardır sınıf Taksim'i dayattı. Çünkü o meydana her yıl 1 Mayıs'ta düşmanla göğüs göğüse çarpışan birileri vardı. Taksimi canlı kılan sınıfa

doğru yolu gösteren... Çünkü o meydana tek başlarına, ödenen tüm ağır bedellere rağmen her yıl 1 Mayıs'ta sınıf kinini bileyen Denizlerin yoldaşları vardı. Çünkü Leninistler her yıl Kızıl Meydan'ı 1 Mayıs'ta zapt ediyorlardı." 1 Mayıs'a yaklaşırken sınıflar mücadelesinin şu anki durumu üzerine konuşma yaptı ve son olarak şunları söyledi: "Taksim'e güçlü bir çıkış sınıflar mücadelesi açısından son derece olumlu bir etki yaratacaktır, bir sıçramaya neden olacaktır. Proletaryanın kızıl bayrağını en yükseklerde dalgalandırmak komünistlerin, devrimcilerin görevidir. Tüm işçi, emekçi ve öğrenci gençleri 1 Mayıs'ta Denizlerin yoldaşlarıyla Kızıl Meydan'a çağırıyoruz. Lenin'in Ekim Devriminin 4. Yılında dediği gibi: **BOLŞEVİK MÜCADELE VE BOLŞEVİK DEVRİM DIŞINDA KURTULUŞ YOKTUR.**"

Hemen ardından Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) adına konuşma yapan Mesut Aydın ise, 1 Mayıs'ın bir bayram olmadığını, kavga günü olduğunu belirterek 1 Mayıs'ın tarihçesini anlattı ve "Bizler DİK olarak 17 yıldır 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanına Taksim Meydanı'na çıkıyor ve her sene işçi sınıfını 1 Mayıs'ta kavga alanına çağırıyoruz" dedi. Pekki neden Taksim? Sorusunu soran Aydın, bu sorunun cevabının iktidar sorunu olduğunu ifade ederek; "Devrimci İşçi Komiteleri iktidar dışında her şey hiçbir şeydir şiarıyla Taksim Meydanı'ndadır. Emekle-sermaye arasındaki o uzlaşmaz amansız kavganın önemli noktası Taksim'dir. Çünkü 77'de 34 sınıf kardeşimizin kanıyla kızıllaşan bu meydan Devrim Meydanı'dır. İşçiler için Taksim'i zapt etmek onurdur. Biz her yıl 'Bütün İktidar Emeğin Olacak, Kürt Ulusuna kendi kaderini tayin hakkı, Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük' talebiyle 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'ndayız. Ve bu taleplerle bizlerle birlikte Kızıl Meydan'da bu onuru paylaşmak isteyen, iktidar için savaşmak isteyen, tüm kurum, kuruluş, kişi ve siyasi yapı ve sendikaları, her sene olduğu gibi bu sene de ve gelecek sene için de çağırıyoruz. Gelin bu onuru hep birlikte kapitalizme karşı savaşarak yaşayalım" dedi.

Son olarak konuşma yapan Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) adına Kenan Aktaş ise öğrenci gençliğin kurtuluşunun da işçi sınıfının kurtuluşunda olduğunu belirterek; "Bizler için artık 1 Mayıs alanının neresi olduğu sorunu yok. 1 Mayıs alanı Taksimdir. Bizim açımızdan sorun Taksim'in artık işçi yığınları ile zapt edilmesi sorunudur. Bu ise işçi sınıfına ve emekçilere doğru politikalarla gitmek ve bunun pratik öncülüğünü yapmakla olur. İşçi sınıfı bugün reformist ve oportünistlerden daha ileri bir noktadadır ve işçi sınıfı devrimci rolünü Leninistlerin öncülüğünde ancak gerçekleştirebilir" dedi.

Konuşmaların ardından soru cevaplara geçildi. Yapılan panelde ortaya çıkan sonuç, her yıl olduğu gibi, bu yıl da Taksim'de olmak gerektiği idi.

Panelin ardından Grup Emeğe Ezgi sahne aldı. Emeğe Ezgi seslendirdiği şarkı ve marşlarla herkesi coştururken 13 Mart Marşı'nı da tüm konuklarla beraber ayakta seslendirdi. Emeğe Ezgi son olarak 1 Mayıs için yeni besteledikleri marşı seslendirdi ve panel sona erdi. □

1 MAYIS'A DOĞRU

TAKSİM'DE AJİTATİF DERGİ SATIŞI

Mücadele Birliği okurları olarak, 18 Nisan günü, 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağımızı vurgulamak amacıyla, Mücadele Birliği dergisi satışı yaptık.

"1 Mayıs'ta Taksim'e Devrime Özgürleşmeye" kapaklı dergimizi, sloganlarla, Taksim'e davet eden ajitasyonlarla satış yaparken, bir taraftan da gene Taksim'e çağrı için bildiriler dağıttık. Herkesi 1 Mayıs'ta Mücadele Birliği ile Taksim'e çağırarak. Yaklaşık bir buçuk saat süren dergi satışımızı, İstiklal Caddesi'nin çeşitli noktalarından "1 Mayısta Taksim'e" yazılı kuşlamalarımızı yaparak sonlandırdık.

İstanbul'dan Mücadele Birliği Okurları

"BU SEFER SİZ KAZANDINIZ"

Antep'te 1 Mayıs çalışmaları yoğun bir tempoyla afiş çalışması, bildiri, kuşlama ve pullarla sürdü.

Bunlardan biri de 1 Mayıs'ta taksime çağrıda bulunan Mücadele Birliği imzalı afiş çalışmasıydı. Antep'in değişik işçi ve emekçi semtlerinde yapıldı. Karşıyaka Mahallesi'nde afiş yapılırken TMSH sivil polisleri araçla yanımızda durarak kimlik göstermemizi istediler. Bizler de "siz kimsiniz, siz kimlik gösterin" deyince "Biz polisiz, bizi tanıyorsunuz? Çıkartın kimlikleri" dediler. Biz de "yaptığımız bu uygulama yasa dışı eğer polis iseniz kimliklerinizi göstermek zorundasınız" deyince kısa süreli yaşanan arbede sonunda çevrede toplanan esnaflara sinirlenerek dağılmaları için uyarıda bulundular.

Devamında bizlere afiş yaptığımız gerekçesi ile çevre kirliliğinden para cezası keseceklerini söylediler. Ceza kağıdını doldurduktan sonra imza atmamızı istediler. İmza atmayacağımızı belirtince o halde imtina yazın dediler. Bunu da kabul etmediğimizde göz altına alacağız tehdidinde bulundular. Çevredeki esnafın bizleri sahiplenmesi karşısında yapacak bir şeyi kalmayan polis, kararlılığımızı ve tavrımızı anlayarak "Bu sefer siz kazandınız. Bunu da internet sitenize ve derginize yazın" diyerek olay yerinden uzaklaştılar. Esnafla birlikte çay ve sohbetin ardından afiş çalışmasına devam ettik.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

Antep Mücadele Birliği Platformu

LENİNİST İŞÇİLER 1 MAYIS'A NASIL HAZIRLANDILAR?

Leninistlerin, 1 Mayıs politikasındaki ısrarlı, ilkel tutumu sonucu, işçi sınıfı ve diğer ortalama solun nihayet Taksim'e doğru yönelmelerini sağlamıştır. Bu bir politikanın zaferidir. Ancak 30. yılında Taksim'e çıkmaları bir nostalji mi, yoksa önümüzdeki yılda 1 Mayıs Alanı'nda olacaklar mı bunu hep birlikte göreceğiz.

Bizler, Mücadele Birliği okuru leninist işçiler olarak 2007 1 Mayıs'ının 77 1 Mayıs katliamının 30. yılında da 36 sınıf kardeşimizi anmak ve siyasal taleplerini daha ileri bir düzeyde ve daha gür bir sesle haykırmak için... 1 Mayıs'ta Taksim'e çağrı yapan yazılarımızı merkezi yerlere yoğun bir şekilde yaptık. Burjuva sınıfın uşağı olan, burjuvazinin proletarya üzerindeki zor aygıtının, devletin valisi M.Güler'in basın aracılığıyla verdiği gözdağı ve yıldırma çabaları vız geldi. Taksim'e çağrı yapan afişleri bile "suç" sayan, bu "suç"u işleyenlerin gerekli soruşturmalara tabi tutulacağını vb. söylemleri, değil bizleri korkutmak, yıldırma, daha bir hırsıyla çalışmamızı sağlamıştır.

25 Nisan tarihinde, sabah saat 09.00'da başlamak üzere, E-5 karayolu üzerinde bulunan Çobançeşme, Kuleli, Şirinevler, Çocuk Sitesi, Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları hastanesi, Topkapı minibüs son durağı çıkışı, Topkapı Matbaacılar Sitesi'nin bulunduğu bölge ve son olarak Topkapı Surları'nın önünde bulunan otobüs ve minibüslerin yoğun geçtiği kavşağa yazılımlar yaptık. "Devrimci İşçi Komiteleri" ve "Mücadele Birliği" imzalı "1 Mayıs'ta Taksim'e", "77 Ruhuyla 1 Mayıs'ta Taksim'e", "1 Mayıs'ta Taksim'e, Devrime, Özgürleşmeye" ve "Katliamın 30. Yılında da 1 Mayıs'ta Taksime" sloganlı yazılımlar yaptık.

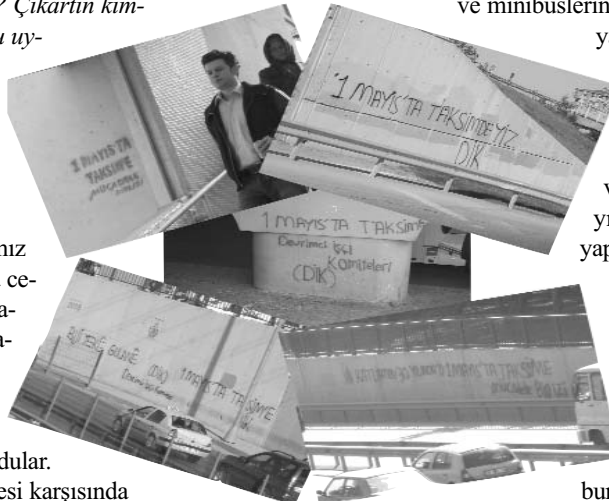
Daha önceki çalışmalarımız, belediye ve polis saldırsına uğramış, yazı ve şablonlarımızın üzeri kapatılmıştı... Yılmadan, yorulmadan tekrar yenilerini yazdık, yine yazacağız... Biz devrimci işçiler, proletaryayı temsil ediyoruz... Onlar ise burjuvazinin uşaklığını yapıyorlar. Bizler onurluyuz, ileri olanız. Biz devrimiz, kazanacağız...

Denizlerin, Seyitlerin yolunda tarihe Leninistçe ad koyarak yürüyoruz devrime... Özgürleşmeye.

BIJÛ YEK GULAN!

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

İstanbul'dan Leninist İşçiler

İSTANBUL'DA 1 MAYIS ÇALIŞMALARI

Leninistler için 1 Mayıs çalışmaları oldukça yoğun geçti. İstanbul'un çeşitli yerlerine her gün pankartlar asıldı, yazılmalar, afişler yapıldı. Tüm bunlarla işçi ve emekçiler Mücadele Birliği saflarında 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı Taksim'e çağrıldı.

23 Nisan günü çeşitli yerlere pankart asıldı ve yazılmalar yapıldı. Bunlardan ilki Pertevniyal Lisesi'nin önündeki köprüye Taksim'e gidiş ve geliş istikametlerine "1 Mayıs'ta Taksim'e" çağrısı yapan Mücadele Birliği imzalı pankart asıldı. Yine Taksim'e gidişte merkezi yerlere 1 Mayıs'ta Taksim'e Mücadele Birliği yazılması yapıldı.

Ayrıca 21 Nisan Cumartesi günü, Kadıköy İskele Meydanı'nda üzerlerinde "1 Mayıs'ta Taksim'e-Mücadele Birliği" yazılı önlüklerle yaklaşık 3 saat bildiri dağıtımı yapıldı ve "1 Mayıs'ta Taksim'e" çağrısı olan kuşlarla Kadıköy'ün tüm meydanı donatıldı.

İstanbul'dan Mücadele Birliği Okurları

OKMEYDANI'NDA LENİNİSTLER: TAKSİMDEYİZ

İstanbul'da 1 Mayıs çalışmalarımız çok yoğundu. Okmeydanı'nda tüm işçi ve emekçileri, öğrencileri yaptığımız çalışmalarla 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı Taksim'e Mücadele Birliği saflarına çağırıldı. Okmeydanı'nda yürüttüğümüz çalışmaların bir bölümü olarak, 29 Nisan günü Okmeydanı'nın merkezine, üzerinde, "77 Katliamın 30. Yılında Tarih Bilinci Ve Sınıfsal Öfkeyle 1 Ma-

Mayıs Alanı'na / Mücadele Birliği" afişlerimizi yaptık. Çalışmalarımız tüm hızıyla, Denizlerin ruhuyla sürecek.

Okmeydanı'ndan MB Okurları

1 MAYIS'A DOĞRU GÜLSUYU

Yıllardır büyük bir inat ve irade ile sürdürdüğümüz ve artık kitlelere mal olan 1 Mayıs politikası, bizleri alan fetişizmi ve kitlelerden kopmakla suçlayanların politik "öngörüsüzlüğünü" ortaya çıkardı.

Leninistler olarak, bu politik zaferin duyurusunu yapmak adına, Nisan 1 Mayıs'a bağlayan gece, Gülsuyu'nda yazılmalar yaptık. "Zaferi İşçi Sınıfıyla Kazandık", "İrademizle Devrimi de Kazanacağız", "Selam Olsun Zaferi Yaratan Leninist Partiye" sloganlarının yer aldığı yazılmalar 1 Mayıs sabahı işçileri karşıladı.

Yenildiler... Leninist Parti'nin yaratıcılığı, Leninist politikanın doğruluğu tuzla buz etti Taksim'i yasaklayanları. Sıra, bu ideolojik zaferi pratik öncülüğe çevirmekte...

Gülsuyu'ndan Leninistler

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ

Son dönemlerde Kürt halkının üzerinde estirilen baskı ve terör, basın-yayın organlarına yönelik saldırıları da beraberinde getiriyor. Yayın hayatına başladığı günden itibaren sürekli davalar açılan ve kapatılan Gündem gazetesi, dağıtımına izin verilmeyen Welat gazetesi ve yayın hayatına yeni başlayan Güncel gazetesinin de kapatılması, bunlara birer örnek.

Konuya ilişkin Gündem gazetesi tarafından yapılan destek çağrısına Mücadele Birliği olarak vakit geçirmeksizin cevap verdik. Ve bu süreçte Kürt halkının, Gündem Gazetesinin yanına olduğumuzu, elimizden gelen her türlü desteği vereceğimizi bildirdik. Basına yönelik baskıları protesto

etmek için, İHD'nin çağrısıyla 18 Nisan günü Mis Sokak'ta bir basın açıklaması yapılarak ardından sembolik olarak Gündem ve Güncel gazeteleri dağıtımı yapıldı.

Yapılan basın açıklamasında, düşünce ve haber alma özgürlüğüne yapılan baskılara dikkat çekildikten sonra DTP il başkanı ve Gündem Gazetesi Genel Yayın Yönetmeninin yaptığı konuşmalar ardından, İstiklal Caddesi üzerinde Galatasaray Lisesine doğru Gazete dağıtımı yapıldı.

Mücadele Birliği okurlarının da katıldığı, yağmur altında yapılan gazete dağıtımı, Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde eldeki gazetelerin duvara bırakılmasıyla sona erdi. □

TAKSİM Dİ

2007 1 Mayıs'ý daha þimdi-den sýnýflar savaþýmý tarihinde önemli bir yer edindi. 1 Mayıs günü Dolmabahçe'de toplanmaya izin vermeyen, sabahýn erken saatlerinde saldýran polis, aslýnda bu davranýþýyla gün boyu geliþen çatýþmalarýn fitilini ateþlemiþ oldu. Tertip Komitesi'ni gözaltýna almakla Taksim'e yöneliþin önünü alabileceđini sandý devlet. Ve en büyük hatayý böylelikle yapmýþ oldu. Dolmabahçe'ye giremeyen, engellenen yýđýnlar, bu defa bulabildiði tüm ara sokaklardan tek bir hedefe dođru aktý. Hedef Taksim'di, ve ne pahasýna olursa olsun oraya ulaþýlacaktý. Sermayenin koruyucularý ise bunun önünü almaya çalyþýyordu.

1 Mayıs günü yaþadýklarýmýz, iþte bu irade savaþýnýn, bu kapýþmanýn ta kendisiydi. Kazanan, tartýþmasýz bir þekilde devrim oldu. Polis vahþice saldýrdý. Dađýlan insanlar tekrar tekrar toparlandý ve baþta Ýstiklal Caddesi olmak üzere tüm noktalardan alana çýkmak için defalarca giriþimde bulundu. Onca gaz bombasýna, onca vahþete rađmen polis sokaklara hakim olamadý. Kitleler, engel tanýmaz bir þekilde, defalarca zaptetti Taksim Meydaný'ný. Gün bittiðinde devletin süngüsü düþmüþ, sýnýr tanýmaz vahþeti hükümsüzleþmiþ, yasaklarý boþa çýkarýlmýþtý.

"1 Mayıs'ta Taksim'e" þiarý, Taksim politikasý, 2007'de büyük bir zafer kazandý. On beþ yýldýr tek baþýmýza i-leri sürdüðümüz bu þiar ve tek baþýmýza hayata geçirdiðimiz bu politika, sonunda karþýlýđýný buldu. Yýđýnlarýn devrimci kararlılýklarýnýn güne damgasýný vurduđu bir 1 Mayıs'ý geride býraktýk. Tüm yasaklara, engellemelere, eþitsiz þartlara rađmen iþçi sýnýfý ve emekçi yýđýnlar, her türlü barikatý aþarak, sermayeye meydan okuyarak sancađýný dalgalandýrdý Taksim'de. Bu, dev-

rimin zaferidir, leninistlerin zaferidir!.. Devrimci politika yýđýnlarla buluşmuş, devrimci bir güç olarak devrimci sonuçlar yaratmýþtır. Yarattýđý sonuçlarla devrim cephesine büyük bir moral kazandıran 1 Mayıs, yeni sýçramalarýn, yeni kalkýþmalarýn baþlangýç noktasý olacaktır. Bundan kesinlikle þüphesiz duylmamalıdır.

Kitleler kararlı ve militan bir tutum benimsediklerini ilan ettiler. Bu noktadan daha da ileri gidilecektir. Geliþmeler iþçi sýnýfý ve emekçi yýđýnlarýn devrimci hareketinin yükselmekte olduđunu gösteriyor. Taksim kapýþması, bunun en güçlü kanıtý olmuştur. Devrim þimdi daha güçlüdür. Bu gerçekliði yskalayan hiçbir politika baþarı þansı bulamaz!

Taksim politikasýnýn gücünü bir türlü kavrayamayan ortalama sol, sürecin ve kitlelerin peþinden sürüklendi. Geliþmeler karþýsýnda coþku duyuyorlarsa da, henüz onu kavramaktan çok uzaklar. Kitlelerin Taksim'e bu güçlü yöneliþini bilince çýkartabilmiþ deðiller. Tek bir eylemin, tek bir günün, tek bir 1 Mayıs'ýn sýnýflar savaþýmýna ne denli büyük etki yaptýđýný þapkýnlýkla görüyor ama kavrayamýyorlar. "Taksim'e gelmez" denilen kitlelerin militanlýklarýný, engel tanýmazlýđýný görüyorlar; bu militanlýđýn her yere yayýldýđýný görüyorlar... ama hala bilince çýkaramýyorlar. Yþçi sýnýfý ve yýđýnlar sýçramalı bir þekilde ilerliyor. Çeliþkiler yođun, çatýþmalar keskin. Böyle bir ortamda olaylar, ona yol açan nedenleri kat be kat açacak sonuçlar olarak çýkýyor ortaya. Kısa tarih yaþanýyor. Yýllar günlere sýđýyor. Dönemin bu özelliði kavranamadýđý için, olaylar ortalama sola birbirinden kopuk, bađımsýz, bađlantýsýz patlamalar gibi görünüyor. Bu nedenle her sýçrama, raslansal bir olgu olarak ele alýnýyor. Bunu sýnýflar sava-

þýmýnýn süreklilik ve kopuş sarmalýnda deđerlendirme basiretinden yoksun olan ortalama solun bugün duyduđu heyecanýn yerini yarın o sürekli karamsarlıđýn alacađýndan kimsenin kuþkusu olmasýn. Sürece bütünlüklü bakýlmadıđýnda, bu tür patlamalarýn geçici olduđuna hükmedilir. Ortalama sol, bu 1 Mayıs'tan devrimci sonuçlar çýkarmayacak, sadece bunu bir çýta yükselmesi olarak deđerlendirecektir. Halbuki, olaylar biraz daha sürseydi ve kitlelere cesur bir inisiyatifle önderlik edilebilmiþ olsaydı, bunun yeni bir 15-16 Haziran'a dönüþmesi iþten bile deđildi. Kitlelerin kendiliðinden, içgüdüsel bir yönelimle adeta onlarý myknatýs gibi çeken Taksim Meydaný'na yönelmeleri, hareketin kararlılýđýný göstermesi açýsýndan büyük önem taþýyor. Daha önce biz, Leninistler olarak, iþçi sýnýfý ve emekçilerin Taksim'e çýkmak istediklerini ama burjuva sendikacılarýn, reformist ve oportünistlerin onlarýn ellerini kollarýný bađladýđýný söylediðimizde, bizi "alan fetiþizmi" ile suçlayanlar, þimdi her ne hikmetse bir anda Taksim Fatihini oluverdiler. Her zaman söylediðimizi bir kez daha söylemenin zamaný geldi: Gerçekler inatçýdır ve dođruluklarýný er ya da geç herkese kabul ettirirler.

Leninist politikanýn gücünü bilen reformist ve oportünistler, bu 1 Mayıs'ýn hazýrlık sürecinde Leninistleri dýþarıda býrakmak için ellerinden gelen çabayý gösterdiler. Leninistleri ilk iki toplantýya çađırmayanlar, bunu "dik-katlerinden kaçma" olarak deđerlendirdiler. Ya bu baylar gözlerinin önündeki merteði göremeyecek kadar körler ya da leninistlere bilinçli bir sansür uygula-dýklarýný itiraf edemeyecek kadar cesaretsiz. 1 Mayıs'ý Örgütlenme Komitesi içinde devlet partileri olduđunu, bunun dođru olmadýđýný, 77 Katliamýný ya-panlarla aynı yerde olmayacađýmýzý

EVREMDİR

DÝSK'te yapılan toplantılarda açıkça ifade etmemize daha sonra CHP'nin Valiliðin Taksim'de mitinge izin vermeyeceðini açıklamasından sonra, çekildiðini bildirmesine rağmen, biz yine toplantılara çağrılmayarak pratik olarak örgütlemenin dýþýnda tutulduk. En son dan önce katıldığımız toplantıda ısrarla Tertip Komitesi içinde yer almak istediðimizi söylememize, bunu 15 yıldır tek baþýmıza Taksim'e çýkararak, Taksim'den hiçbir koþulda vazgeçmeyecek hakettiðimizi vurgulamamıza rağmen kabul edilmedi. Ýþçi sýnyfy ve emekçiler, yıllar sonra bizim söylediğimiz noktaya gelmiþti. Ortalama sol, kelimenin tam anlamıyla sürüklenecek bu politikaya angaje olmuþtu. Kitleler, bizim politikalarımız için dövüþmeye hazýrlanıyorlardý ve ortalama sol "Sezar'ın hakký Sezar'a" deme basiretinden bile yoksundu. Ama bunu sorun etmemek gerekiyordu. Önemli olan sýnyflar mücadelesinin yükseltilmesi, iþçi sýnyfy ve emekçilerle birlikte Taksim'in zaptedilmesi idi. Ama, bizim yokluðumuzda toplanan Tertip Komitesi toplanma yeri olarak Dolmabahçe'yi belirlemiþti. Bu, iþi daha baþýndan yokuþa sürmekte. Dolmabahçe'den Taksim'e çýkmanın ne kadar zor olacađýný görmemek mümkün deðildi; ama artık bunu deðiþtirme þansı kalmamýþtı. Ve sonrasında artık hemen hemen Türkiye ve Kürdistan'da bilmeyen kimsenin kalmadýđý geliþmeler yaþandı.

DÝSK için, belki de bu "nostaljik bir anma" olarak düþünülmüþtü; ama olayların geliþimi herkesin öngörüsünü aþtı. Devrim de bu deðil midir zaten? Biz "Taksim Devrimdir, Onurdur" dediðimizde 1 Mayıs'ta Taksim'e çýkmakla devrim arasında naşıl bir bað kurduğumuza þaþýranlar, herhalde 1 Mayıs günü yaþananlardan sonra diyalektiði kendi kafalarımızýn devranında deðil ama

yaþamın canlı akýþında aramamız gerektiğini görmüşlerdir.

2007 1 Mayıs'ý birþeyi çok açık bir þekilde ortaya çýkarmýþtır. Kitlelere dođru politika götürülürse ve bu politika tüm engelleme çalıþmalarına rağmen ısrarla savunulursa, sonuç verecek, maddi bir güce dönüþecektir. Ýþçi sýnyfy ve emekçiler açýsýndan 2007 1 Mayıs'ý, kendi güçlerinin farkına varmaları, potansiyelin bir kez daha açýda çýkması, devletin yasalarının ve yasaklamalarının, sýnyfın devrimci eylemi karþýsında hiçbir hükmünün olmadýđýný göstermesi açýsýndan tarihsel bir öneme sahip olacaktır. Bundan sonra iþçi sýnyfy ve emekçiler, bu deneyimin ýþýğında hareket edeceklerdir. Kendilerini iç savaþın daha þiddetli çatýþmalarına göre hazýrlayacaklardır.

Olayları Ýstanbul Valisi'nin bu noktaya getirdiðini söylemek ve süreci "Vali Ýstifa" kampanyasıyla sürdürmeye çalıþmak, geliþmelerden hiçbir þey anlamamak demektir. Birincisi, ne Vali bu kararý tek baþına almýþtır. Ýkincisi, ne de kitleleri Taksim'e çeken þey Taksim'in yasaklanmýþ oluþudur. Devlet, 1 Mayıs'tan haftalar önce EMASYA birliklerini 1 Mayıs için hazýrlamaya baþlamýþtır. Ve kitlelerin Taksim özelemi, içlerindeki devrim özlemiyle birlikte onyıllardır büyümüþtür. Olayların devrimci yönde geliþmesi tamamen dönemin devrimci karakteriyle ilgilidir. Bu dönemde her devrimci politika, kitleler arasında yankýsýný bulacaktır. Yýđın hareketinin geliþimi açýsýndan 1 Mayıs bir kaldýraç olacaktır. Bundan sonra yeni ve taze güçler, savaþ alanına inceklerdir ve oradan bir daha çekilmemeleri de kuvvetle muhtemeldir.

Kürt halký zaten bu geliþmelere çok öncesinden hazýr. Önü seçim sandýđý i-

2007 1 Mayıs'ı birþeyi çok açık bir þekilde ortaya çýkarmıþtır. Kitlelere dođru politika götürülürse ve bu politika tüm engelleme çalıþmalarına rağmen ısrarla savunulursa, sonuç verecek, maddi bir güce dönüþecektir. Ýþçi sınıfı ve emekçiler açýsýndan 2007 1 Mayıs'ı, kendi güçlerinin farkına varmaları, potansiyelin bir kez daha açýda çýkması, devletin yasalarının ve yasaklamalarının, sınıfın devrimci eylemi karþýsında hiçbir hükmünün olmadýđýný göstermesi açýsýndan tarihsel bir öneme sahip olacaktır. Bundan sonra iþçi sınıfı ve emekçiler, bu deneyimin ýþýğında hareket edeceklerdir. Kendilerini iç savaþın daha þiddetli çatýþmalarına göre hazýrlayacaklardır.

2007 1 Mayıs'ı daha önceki 1 Mayıslar'dan farklıydı. Katliamın 30. yılı olması nedeni ile, DİSK, KESK ve ardından diğer sivil toplum kuruluşlarının 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklarını açıklaması, bizleri daha da heyecanlandırmıştı. Devletin alışıldık "Taksim yasaklı alan, oraya çıkılırsa gereğini yaparız" tehditleri de tanıdık. Ama Taksim'de işçi sınıfı ile birlikte olmak ilk defa yaşayacağımız bir duyuydu. Her yıl olduğu gibi, bu yıl da haftalar önceden başlamıştık 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayacağımızın duyurularını, çalışmalarını yapmaya.

1 Mayıs'tan hemen önce, İstanbul valiliği ve Emniyet Müdürlüğü, kapalı yolların, iptal edilen seferlerin vb listesini vermeye başlamıştı. Ancak bunlar, ertesi gün nasıl bir İstanbul'la karşılaşacağımızı pek anlatmıyordu bize.

Sabah erken saatte evlerimizden çıktığımızda, şehir merkezlerine ve Avrupa yakasına gidebileceğimiz tüm yollar kapalıydı. Vapur seferleri iptal edildiğinden tek geçiş yolu Boğaz köprüleriydi. Orada geçiş tek şeride düşürülüp araçlar tek tek arandıktan, kuyruklar uzayıp gidiyordu. Özellikle şehir dışından gelen otobüsler, Pendik köprüsünden itibaren aranıyor ve otobüs terminaline gelişi saatleri buluyordu. Avrupa yakasına geçiş ise yaklaşık 5-6 saatlik bir işti. Taksim'e gitmeye kararlı olan yüzlerce kişi, otobüslerden iniyor ve Boğaz Köprüsünde yürümeye başlıyor karşıya geçmek için. Beşiktaş'a geldiğimizde otobüslerden inenlere polislerin azgınca saldırdığını gördük. Bir araya gelen toplanmış ve slogan attıklarını gördükleri gruplara gaz bombası ve coplarla saldırıyor, gözaltına alıyorlardı. Bu arada, sabah 07.30 civarında Beşiktaş'ta toplanıp Dolmabahçe'ye yürüyen Tertip Komitesi'ne de müdahale eden polis, 75 kişiyi gözaltına almıştı. Tertip komitesinin ve inisiyatifin yokluğu yıllardır Taksim'i bekleyen kitleler için bir eksiklik değildi. Hedef belli idi: TAKSİM. Herkes çeşitli yollar ve araçlarla birer ikeriş Taksim'e yönelmişti. Bu arada bizler de ablukadan ve aramalardan nasibimizi almış, pankartlarımız, kuşlarımız ve megafonumuzu kaptırmıştık. Taksim'e ulaştığımızda, saat 12.00 civarı idi. Kazancı Yokuşu'na sloganlarla geldik. Önümüzde sendika ağaları vardı. Biz kitleye "dağılmayın Meydan'a girelim" dedik. Onlar, yani sendika ağaları "dağılalım" dediler ve polislerle pazarlığa giriştiler. Sesimiz kısılına kadar ajitasyon yaptık, sendikacılarla tartıştık. "Devrimciler buraya" diyerek Gümüşsuyu'nun arka sokaklarından Meydan'a girdik. Kitleyi tramvay Durağına doğru yönlendirdik, polis birkaç adım geri attı. 1.000-1.500 kişilik halk kitlesi arkamızdaydı. Pankartımız ve megafonumuz yoktu ama biz oradaydık. 10-15 dakika slogan attık. Ve polislerin saldırısı başladı. Astım rahatsızlığı olan bayan arkadaşımızın yüzüne biber gazı sıkılmaya başladılar ve coplarla kitleye saldırdılar. Kitlenin dağılması üzerine tazyikli su püskürtmeye başladılar. Meydanda ilk saldırıya maruz kalan emekçiler, Tarlabası'nın ve İstiklal Caddesi'nin ara sokaklarına doğru geri çekildi. Bu ikili geri çekilişle birlikte, biz de iki kola ayrılmış olduk. Bir grup Tarlabası'nda Şişhaneye giden ana yolu kesti. Çevik Kuvvet polislerinin panzerlerle saldırısıyla ara sokaklara çekilen kitle, çevik Kuvvet Polisleri ve Panzeri taşlamaya başladı. Ara sokaklara giremeyen polis, cadde üzerinden gazbombaları fırlatmaya başladı. Çevik kuvvetin çekilmesini fırsat bilip tekrar Taksim Meydanı'na yönelen kitle, caddedeki polis araçlarını taşlamaya başladı. Çevik Kuvvet yeniden saldırarak Tarlabası'nın tüm sokaklarını biber gazına boğdu. Polise karşı taşların ellerinden düşürmeyen eylemcilere halk, evlerinin camından su ve limon atıyordu. Polis ablukasını aşıldıktan sonra Okmeydanı'nda çatışmaların sürdüğüne dair haberlerin gelmesi üzerine bir grup Okmeydanı'na doğru harekete geçtik. Bazı yoldaşlarımız Taksim'de kalarak ara sokaklarda çatışmaları sürdürdüler. Okmeydanı'na ulaşıldığında çatışmaların sona erdiğini gördük ve Leninistler olarak tekrar Taksim'e yöneldik.

Bu sırada dağıtılan kitle, İstiklal Caddesi'nde tekrar toplanıyordu. Sloganlar atarak Meydan'a yürüyen binlerce kişi, Polislerin gazbombasıyla dağıtılca yeniden toplanıyor ve meydana ilerliyordu. Tarlabası, Mecidiyeköy ve Beşiktaş yönünden ablukaları aşarak gelen Leninistler de İstiklal Caddesi üzerindeydiler. Sloganlar atarak kitleyi toparlamaya çalışıyorlardı. Saat 13.30-14.00'e kadar 4-5 defa Meydan zorlandı. Polis de ara sokaklara kadar girerek gaz bombalarıyla terör estirdi. Gaz bombasından etkilenen insanları bulunduğu

Fırtına Yırıyor Sessizliği: TAKSİM KIZILDIR KIZIL KALACAK

hanın içine alan Makine Mühendisleri Odası da polislerin saldırısından payına düşeni aldı. Hana giren polis, içeriye sığınanları saldıracak gözaltına aldı.

Saat 16.00'i gösterdiğinde, polis artık yorulmuş, dinlenmek için çimlere serilmişken, leninistler olarak onlara takvimlerin hala 1 Mayıs'ı gösterdiğini hatırlattık. "Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan, Mücadele Birliği"

pankartı açarak "Yaşasın 1 Mayıs", "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegin Olacak" sloganları atmaya başladık. Işıkların önünden açtığımız pankartla Anıtın önüne kadar sloganlarla yürüdük. Tam Anıtın önüne geldiğimizde, aniden pankart taşıyan arkadaşımızın yüzüne biber gazı sıkarak saldırıya geçen polis, bir anda gaz ve coplarıyla saldırıya başlayarak pankartı çekip almaya çalıştı. Eylemciler arasından koparılabildikleri kişileri darp ederek otobüslere doldurmaya başladılar. Bu esnada polislerin saldırısını görüntüleyen muhabirimiz de bu saldırıdan payını alarak gözaltına alındı. Muhabirimizin makinesine ilk konuldu ve fotoğrafları silindikten sonra makine kendisine teslim edildi. Polise kullandığı coplar ve gazbombaları yeterli gelmemiş olacağı ki, bizleri sürekli tekmeleyerek ve saçlarımızdan çekerek polis araçlarına götürdüler. Eyleme katılan Mücadele Birliği Platformu üyelerinin yanı sıra, etrafta eylemi izleyen diğer devrimci ve demokratlar da saldırıdan paylarını aldılar. İşçi Gazetesi okuru bir bayan da bizlerle birlikte gözaltına alındı. Polis aracında başlarımızı önümüze eğmemiz için başımıza vurmaya başladılar. Başımızı öne eğmeyi kabul etmediğimizde de saldırının dozunu artırdılar. Bir bayan arkadaşımızın alınına biber gazı atılan tüfeğin dipçigiyle vurmaya çalıştılar. Eliyle dipçigi yakalayarak buna engel olan arkadaşımız, sürekli başına aldığı yumruklar nedeniyle yüzü kanlar içinde kalınca hastaneye götürme gerekçesiyle araçtan indirilerek su deposu duvarıyla otobüslerin arasındaki polis koridoruna sokularak gene tekme ve coplarla kendini kaybedene kadar darp etmiş, yüzüne biber gazı sıkılarak yol ortasına atılmıştı. Diğer tarafta gene polislerin silahlarıyla cevap vererek yüzlerine biber gazı sıkılan bir arkadaşımız da polis köpeklerinin üzerine itilerek aynı polis koridoruna sokulmuş, burnu kırılıp yüzü kanlar içinde kalınca aynı şekilde gözaltına alınmayıp yolun ortasına bırakılarak ölüme terk edilmişti.

Gözaltına alınanlar araçla Vatan Caddesi'nde bulunan İstanbul Emniyeti Güvenlik Şubeye götürülürken yol boyu aynı darbeler ve küfürlere maruz kaldılar. Emniyet Müdürlüğüne gelindiğinde bir kişinin omuzu çıkmış, bir kişinin daha burnu kırılmış, bir kişi ayağından yaralanırken birinin de gözlüğü kırılmıştı. Herkesin sırt, yüz ve kafa bölgesinde darp izleri ve travmalar vardı.

Emniyet Müdürlüğü'nün önüne geldiğimizde saat 18.00 civarıydı, ancak ağır yaralılarımızın olduğunu ve derhal onları hastaneye göndermek istediğimizi söylememize rağmen, hastaneye götürülmemiz gece 22.00'i buldu. Emniyet Müdürlüğü'nün önü polis araçları ve İETT otobüsleriyle doluydu ve yüzlerce gözaltı vardı. Bu arada sabah gözaltına alınan herkesin de nezarete tutulduğunu öğrendik. Bayrampaşa Hastanesi'ne götürüldüğümüzde bizi yüzeysel olarak muayene eden doktorlar, üç arkadaşımızı durumları ağır olduğu için Haseki Devlet Hastanesi'ne gönderdi. Üç kişi de yaşları küçük olduğu için Be-yoğlu Çocuk Büroya götürüldü ve 1-3 gün süreyle ailelerine teslim edilmek üzere orada tutuldular. Hastaneye götürülen yaralılardan ikisi gece saat 01.00 civarında Haseki'den serbest bırakılırken, bir kişi de daha önceden araması olduğu gerekçesiyle tutuklanarak Bayrampaşa Cezaevine gönderildi; 7 Mayıs akşamı ifadesi alınarak tahliye edildi. Sabah saatlerinde Tertip Komitesi ile birlikte gözaltına alınan Mücadele Birliği Platformu temsilcisi Vefa SERDAR gece saat 02.00 civarında serbest kalırken, gözaltındaki diğer arkadaşlarımız da gece saat 03.30'da Bakırköy Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nden serbest bırakıldılar.

Tüm İstanbul'un polis tarafından işgal edildiği, yolların kapatıldığı, şehrin biber gazıyla sulandığı, bine yakın kişinin gözaltına alındığı ve bir kişinin ölümsüzleştiği bir 1 Mayıs daha yaşanmış oldu devrim tarihimize. Devrim tarihimize bu gün, emekçilerin Taksim özlemine ve ne pahasına olursa olsun, o alana çıktıklarını yazdık. Devrim güçleri, burjuvazi karşısında irade savaşını kazandılar. Ve tarih, bir kez daha Leninist politikayı doğruladı.

İstanbul'dan Leninistler

HALKIN DENİZİ DENİZLEŞEN HALKLA ÖNCE KADIKÖY'DE SONRA GAZİ'DEYDİ

6 Mayıs sabahı üç kızıl karanfil kendinden emin adımlarla ilerledi idam sehvasına... Birbirleriyle yarışarcasına ilmiği taktılar boyunlarına... Hiç tereddüt yoktu gözlerinde... Ölümü kararlılıkla karşıladılar...

Üç kızıl karanfilin yürüğünü susturdularını sandılar, ama yanıldılar... Mümkün müydü susması yüreklerin? Onlar halkların yüreğinde her daim yaşayacaklar... Biz onları her daim yaşatacağız, düşlerini yarınlar taşıyacağız.

Bu yıl 6 Mayıs'ta İstanbul Kadıköy'de bir miting yapmak istedik ama bu mitingin "suçu ve suçlu övdüğü" gerekçesiyle yasaklandığını mitinge saatler kala öğrendik. Daha önce İstanbul Emniyet Müdürlüğü ve Valilik, 6 Mayıs 2005 yılında "Halkın Denizi Denizleşen Halkla" isimli Harbiye'de yapılan etkinliğimize izin vermişti. Geçen yıl Ankara'da mezar başı anmasının ardından Abdi İpekçi Parkı'nda yapılan mitingimize de Ankara Valiliği izin vermişti. Ne olmuştu da bu yıl mitingi yasaklamak istemişlerdi? Anlaşılan o ki, 1 Mayıs yasağının ardından hızlarını alamamış ve Denizlerin anılmasına da yasak koymuşlardı.

Biz tüm baskılara ve dayatılan yasağa karşı saat 13:00'de Kadıköy İskele Meydanı'nda toplanmaya başladık. Üzerinde Denizlerin, 13 Mart Savaşçıların ve Zindan Savaşçılarından yitirdiğimiz, Murat, Sibel ve Aysun yoldaşlarımızın resimlerinin olduğu "Halkın Denizi Denizleşen Halkla-Mücadele Birliği Platformu" yazan pankartımızı açtık. Deniz tişörtlerimiz, Deniz baskılı bayraklarımız ve dövizlerimizle alandaki yerimizi aldık. Miting Tertip Komitesi'nden Yılmaz Ekşi megafonla Denizleri ve mücadelelerini anlattı. Tüm yasaklama girişimlerine rağmen bu alanda olduğumuzu söyledi. "Eğer Denizleri övmek suçsa bu "suçu" işlemeye devam edeceğiz" diyen Yılmaz Ekşi, "Sizlerden korkmuyoruz. Çünkü onur ölümden güçlüdür. Biz Denizlerin yoldaşlarıyız. Denizler gibi yaşamasını ve ölmesini biliriz" dedi. Daha sonra megafonu Denizleri bizzat tanıyan Fadime Anamıza uzattı. Fadime Ana Denizler için yazdığı bir şiiri okudu ve "hepiniz birer Denizsiniz. Sizi çok seviyorum" dedi. Daha sonra megafonu 1 Mayıs'ta gözaltına alınan ve Taksim'de pankart açtıkları için polis tarafından ağır darp edilen bir arkadaşımızın annesine uzattı.

Anamız, "çocuklarımızla gurur duyuyorum. Böyle çocuklar yetiştirdiğim için, onlar böyle oldukları için gurur duyuyorum" diyerek hepimizin duygularını kabarttı.

Alanda sık sık "Halkın Denizi Denizleşen Halkla Yürüyor İktidara", "Deniz, Yusuf, İnan Savaşa Devam", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "İdamlar Bizi Yıldırılmaz", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Bütün İktidar Emeğin Olacak" sloganları atıldı. Ayrıca alanda Denizleri anlatan broşür dağıtım ve kuşlamalar yapıldı.

Yoldaşlarımızı adlarına yakışır bir biçimde ve disiplinle andık. Saygı duruşuyla başlayan anmamızda sırayı önce Grup Denize Ezgi ve Emeğe Ezgi aldı. Kitleye marşlarıyla, isyancı şarkılarıyla seslendiler. Ardından Tertip Komitesi adına Aysun Güven bir basın açıklaması okudu. Açıklamada; "Denizlerin yoldaşları, bugün onların mücadele anlayışlarını sürdürenlerdir. Ve devletin esas korktuğu ve çekindiği de onlardır. Denizlerin idam edilmişlerinin üzerinden 35 yıl geçmiş olmasına rağmen, bugün hala adlarının ve mücadelelerinin yaşatılıyor oluşu, burjuvaziyi onulmaz korkulara sevk etmektedir." dedi.

Daha sonra şair dostumuz Ruhan Mavruk

aldı sözü ve Denizlerin coşkusuyla selamladı bizleri. 1 Mayıs'taki yasaklamalara rağmen kitleyi susturamadıklarını ve insanların 1 Mayıs alanında olduklarını ve bugün de tüm yasaklamalara rağmen bizi de susturamadıklarını göstergesinin bu alanda bulunan insanlar olduğunu söyledi ve "Zincirinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan insanlar en güçlü insanlardır" dedi

ve İlmatar adlı şiirini okudu bizlere. Mücadele Birliği Platformu adına söz alan Vefa Serdar "Zafere Dair" şiiriyle başladı sözlerine ve Jose Marti'nin sözlerinden alıntı yaparak "Hiçbir ordu tarihsel haklılıktan daha güçlü değildir" dedi. Sözlerine; "Deniz Gezmiş ve yoldaşları mücadeleye başladıklarında 25 kişydiler ve onlar 25 kişinin tek başına devrim yapamayacağını biliyorlardı. Ama şöyle söylüyorlardı; 'biz öyle bir devrim yangınına yakacağız ki bizim arkamızdan milyonlar gelecek'. Evet şimdi onların arkasından milyonlarca insan yürüyor" diye sürdürdü sözlerini. Ardından Emeğe Ezgi ve Denize Ezgi tekrar alana çıkıp bizlere coşkulu parçalarını söylediler. Programımızı saat 15:00'de sloganlarla bitirdik.

Daha sonra etkinliğimizi Gazi Mahallesi'ne taşıdık. Otobüslerle Gazi Mahallesi'ne giderken yol boyunca şarkılarımızı ve marşlarımızı söyledik. Gazi Mahallesi'nde otobüsten indikten sonra kortej oluşturup, üzerinde Denizlerin resimleri olan kızıl bayraklarımızla ve pankartımızla yürüyüşe geçtik. Ana caddeyi trafiğe kapatarak, sloganlarımızla Ayışığı Sanat Merkezi'nin olduğu sokağa yürüdük. Evlerinin pencerelerine çıkan Gazi'nin emekçi insanları alkışlarıyla bize destek verdiler. Sokakta bulunan gençler, kortejimize katıldılar. "İdamlar Bizi Yıldırılmaz", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara" sloganlarımızla Gazililere 6 Mayıs 1972'de idam edilen yoldaşlarımızın hala aramızda, bizlerde yaşadığını bir kez daha gösterdik. Ayışığı Sanat Merkezi'nin önündeki parka geldiğimizde mikrofondan yapılan "Hoşgeldiniz Deniz'in yoldaşları" anonsuyla coşku doruğa çıktı.

Saat 17:00'de başlayan konsere Gazi halından da büyük ilgi vardı. Emeğe Ezgi, Denize Ezgi ve Tuncay Çakan'ın katıldığı konser oldukça coşkulu geçti. Halaylar ve sloganlarla coşkusu kaybetmeyen etkinlik saat 20:00'ye

Kadıköy Mitinginin Valilik Tarafından Yasaklanmasına İlişkin Basın Açıklaması

6 Mayıs 2007 tarihinde Kadıköy'de yapılacak olan "Halkın Denizi Denizleşen Halkla" mitinginin valilik tarafından yasaklanmasına ilişkin Miting Tertip Komitesi, 5 Mayıs günü İstanbul İHD'de bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada;

"1 Mayıs 2007'de Dolmabahçe'de toplanarak Taksim'de yapılacak anmanın İstanbul Valiliği'nce yasaklanması ve bu yasaklamaya bağlı önlemler ile uygulamanın ağır sonuçları halen tartışılmaktayken yine bir MİTING YASAKLANDI.

"Halkın Denizi Denizleşen Halkla" adı altında Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının idam edilmişlerinin 35. yılı nedeniyle 6 Mayıs 2007'de Kadıköy'de düzenlemeyi düşündüğümüz mitingle ilgili olarak 18 Nisan 2007 tarihinde İstanbul Valiliği'ne bir başvuru yaptık.

4 Mayıs 2007 Cuma günü öğle saatlerinde İstanbul Güvenlik Şube'den Tertip Komitesi çağrılarak mitinginin yasaklandığı bildirilmiştir. Ne var ki bu yasaklamaya ilişkin valiliğin herhangi bir kararı tebliğ edilmemiştir.

Aynı gün İstanbul İdare Mahkemesi'ne başvuru yapılması üzerine, Güvenlik Şube Müdürlüğü'nce Tertip Komitesi tekrar akşam saat 17:00'de çağrılarak mitinginin yaptırılmayacağı Tertip Komitesi olarak ne yapmak istediğimiz sorulmuş ve fakat ısrara rağmen olduğunu iddia ettikleri valilik kararını vermeyi reddetmişlerdir. Halen elimizde yasaklamaya ilişkin res-

mi valilik kararı bulunmamaktadır.

Deniz Gezmiş ve arkadaşları halka mal olmuş, halkın geniş kesimleri tarafından benimsenmiş, idamlarının hala tartışıldığı, TBMM'nde dahi açıkça idamlarını sağlayan yasanın kaldırılmasının istendiği, haklarında yüzlerce kitap dergi, tv sinema programları yapıldığı, yıllardır birçok anma ve etkinlik yapılmasına rağmen bu mitinginin yasaklanmak istenmesi tamamen keyfi bir tutum ve 1 Mayıs'a yönelik işçi ve emekçilere uygulanmak istenen yasaklama mantığının bir devamıdır.

06.05.2005 tarihinde Harbiye Açık Hava tiyatrosunda yapılan konser etkinliğine yine İstanbul Valiliği tarafından izin verilmiş, 06.05.2006 tarihinde de Alev Oral ve arkadaşlarının aynı başlık ve içerikte bir açık hava toplantısı için Ankara'da yaptıkları başvuruya

Ankara Valiliği tarafından izin verilmiş ve bu miting gerçekleştirilmiştir. Hal böyle iken özel bir tavır ve tutumla bu etkinliğin engellenmeye çalışılması toplantı ve gösteri yapma özgürlüğü ile düşünce ve ifade özgürlüğünün engellenmesini teşkil etmektedir.

Ölümler ve ağır yaralanmalarla sonuçlanan 1 Mayıs'ta hayatı felç eden önlem ve uygulamaların müsebbibi ve sorumlusu olan İstanbul Valisi Muammer Güler'i ve Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah'i 6 Mayıs 2007'de yapılacak olan "Halkın Denizi Denizleşen Halkla" adlı mitingine dair önlemleri derhal açıklamaya davet ediyoruz.

6 Mayıs 2007'de İstanbul'da hangi yolları kapatacaksınız?

6 Mayıs 2007'de vapur, otobüs, metro seferlerini iptal edecek misiniz?

6 Mayıs 2007'de trafikte çıkan tüm araçları tek tek durdurarak arayacak mısınız?

6 Mayıs 2007'de biber gazı stoklarını tüketene kadar tekrar kullanacak mısınız?

6 Mayıs 2007'de yasal haklarını kullanmaya gelen tüm halka yönelik aynı terörünüzü uygulayacak mısınız?

6 Mayıs 2007'de Mitingi izlemeye gelen basın emekçilerinin kameralarını ve kafalarını karacak mısınız?" denildi ve 6 Mayıs günü Kadıköy'de olunacağı söylenerek açıklama bitirildi. □

Kadıköy Buluşmasının Yasaklanması Üzerine Antep'te 6 Mayıs Anması

Bizler Antep Mücadele Birliği Platformu olarak 1 Mayıs ve 6 Mayıs'tan dolayı oldukça yoğun bir dönem geçirdik. 1 Mayıs'ta Taksim'de olmanın coşkusuyla 6 Mayıs hazırlıklarımızı tamamladık. Fakat 6 Mayıs Kadıköy mitinginin İstanbul Emniyeti tarafından yasaklanması üzerine bizler de Antep'te kalarak 6 Mayıs anmasını Antep'te gerçekleştirdik. Anma 6 Mayıs Pazar günü saat 14:30 da Ayışığı Sanat Merkezinde gerçekleşti. Denizlerin fotoğraflarının ve Deniz Gezmiş'in dev bir posterinin asıldığı anma Denizler ve ölümsüzleşen devrim savaşçıları için saygı duruşuyla başladı. Sonra Ayışığı Sanat Merkezi emekçisi arkadaşımız bir konuşma gerçekleştirdi.

Konuşmasında: "6 Mayıs'ta Denizlerin idam edilmesi yüzlerce binlerce denizi harekete geçirdi. Mücadeleye kattı. Onlar halkın işçilerin emekçilerin başegmez önderleri oldukları için asıldılar. Kapitalist sistem varlığını korumak için katliamlara başvurmuştur. Bunlardan biri de 30 yıl önce 77 Taksim katliamıdır. 5 gün önce 1 Mayıs günü bizler Taksim'deydik. Sistem sadece Taksim'i değil tüm İstanbul'u kuşatmıştı. İşçilerden emekçilerden korktuğunun en açık örneğini yaşadık. İstanbul'u kuşatmak bir sonuç vermedi. Yine işçiler, emekçiler, İstanbul'u ve Taksim'i zaptettiler. 6 Mayıs'ta Denizle-

rin idam edilmesi veya 77 Taksim Katliamı veya 2007 1 Mayıs'ta Taksim'de yaşananlar birbirinden bağımsız değil. 6 Mayıs'ta yoldaşların idamı, 77'de 36 işçinin katliamı ve daha niceleri sistemin can çekiştiğinin göstergesidir." dedikten sonra Ayışığı şiir atölyesinin küçük şairi Ceren Berfin'i şiirini okuması için sahneye davet etti. "Hiroşima" şiirini okuyan küçük şairimiz büyük bir beğeni ve alkış topladı. Sonrasında yine şiir atölyesinden bir arkadaşımız "Brak Yüzün Şiirle Örtülsün, Sen Yıldızlara Bak" şiirini okudu. Şiirlerden sonra Denizlerin mücadele hayatını, idamlarını ve günümüzdeki leninist yoldaşlarının 6 Mayıs etkinliklerini anlatan bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirdik. Denize Ezgi Müzik Grubunun miting için İstanbul da olmasından kaynaklı bu eksikliği giderebilmek amacıyla kısa bir sürede bir grup oluşturduk. Grubun kısa bir süre çalışma almasına rağmen birbirlerine uyum sağladıkları görüldü ve büyük bir beğeni topladı. Grubun ezgilerinden sonra anma etkinliğimiz sona erdi.

Etkinliğimiz çok kısa bir sürede örgütlenmesine ve eksikliklerine rağmen gelen katılımcıların beğenisini topladı.

Antep Mücadele Birliği Platformu

ADANA'DA 1 MAYIS

1977 katliamının 30.yılında her yıl olduğu gibi yine 1Mayıs'ta Taksim Meydanını zapt eden bütün yoldaşları Adana'dan selamlıyoruz. 17 yıldır proletaryanın kızıl bayrağını her türlü bedeli göze alarak dalgalandırdık. Eğer bugün ortalama sol, reformist partiler ve sendikalar Taksime çıkmanın önemini anladılarsa bu Leninist politikanın bir zaferidir, ülkelerimiz emekçi halklarına bir armağandır.

Adana Mücadele Birliği Platformu olarak 1 Mayıs mitingine üzerinde "Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi" yazan pankartımızla katıldık. Yürüyüş, kitlenin Mimar Sinan Açık hava Tiyatrosunun önünde toplanmasıyla saat 16.30'da başladı. Yürüyüş boyunca "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey EmegİN Olacak", "Kapitalizm Öldürür Kapitalizmi Öldürün", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Disa Disa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan", "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Yaşasın Devrimci İşçi Komiteleri", "Ortadoğu Halkları Yanız Değildir" sloganlarımızı hep birlikte haykırdık. İstasyon Meydanında kitlenin toplanmasıyla miting, tüm devrim savaşçıları için yapılan saygı duruşuyla başladı. İstanbul'da yapılan saldırıların protesto edildiği mitingde Tertip Komitesinin yaptığı konuşmaların ardından saat 19.00'da miting bitti. Ayrıca miting alanında 6 Mayıs'ta yapılacak "Halkın Denizi Denizleşen Halkla" Kadıköy mitingine çağırın kuşlamalarımızı yaptık.

YAŞASIN 1 MAYIS!

BİJÎ YEK GULAN!

Adana Mücadele Birliği Platformu

İZMİR'DE 1 MAYIS

77 katliamının 30.yılında gerçekleştirilecek olan 1 Mayıs eylemlilikleri için, Mücadele Birliği Platformu olarak, başta İzmir merkez olmak üzere "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanına, 1 Mayıs Alanı Taksim'dir" yazılı afiş, kuşlama, bildiri ve pullamalarımız bir çok bölgede yaygın bir şekilde yaptık.

Ege Üniversitesi DÖB imzalı 1 Mayıs'ta Taksim'e yazılmalarmız ve pullamalarımızla ve 9 Eylül Üniversitesi çevresine yaptığımız pullamalarımızla öğrenci gençliği 1 Mayıs'ta DÖB saflarında 1 Mayıs Alanına çağırıldık.

İzmir'de çalışmalarına yeni başlayan Devrimci İşçi Komiteleri de 1 Mayıs'a yönelik olarak İzmir'in çeşitli bölgelerine 1 Mayıs'ta Taksim'e yazılmalarmı pullamaları yaparak ve DİK imzalı pankart asarak işçi sınıfını DİK ile Taksim'e çağırıldı.

Son olarak 1 Mayıs günü, 1 Mayıs'ta İzmir'de kalan yoldaşlarla Gündoğdu Meydanı'nda yapılan 1 Mayıs mitingine katıldık. "Emperyalizme ve Kapitalizme Karşı Yaşasın İşçilerin, Emekçilerin Mücadele Birliği" yazılı pankartımızı açarak yürüyüşte yerimizi aldık. Gündoğdu Meydanı'na kadar yaklaşık olarak 1 saat süren yürüyüş boyunca, genel sloganlarımızın yanında "1 Mayıs Alanı Taksim'dir, Leninistler Taksim'de" sloganını sık sık attık, yürüyüş boyunca 1 ve 6 Mayıs'a ilişkin bildiri ve kuşlamalarımızı dağıttık.

Gündoğdu Meydanı'na gelindiğinde "İstiklal Marşı" okunmaya çalışılmasına karşı "1 Mayıs Alanı Taksim'dir, Leninistler Taksim'de", "Yaşasın 1 Mayıs Bijî Yek Gulan" sloganlarımızla işçi sınıfının birlik mücadele ve kavga gününde faşizmin marşının okunmasını protesto ettik ve "marş" boyunca sloganlarımızı sürdürdük. Daha sonra durumu protesto ederek pankartımızı toplayıp miting alanından ayrıldık.

Biz miting alanını terk ettikten yaklaşık bir saat sonra faşizmin çanak yalayıcısı İşçi Partisi ile çeşitli sol,devrimci çevreler arasında kısa süreli bir çatışma çıktığı haberini aldık. Bu 1 Mayıs'ta başta Kızıl Meydan Taksim olmak üzere 1 Mayıs eylemlilikleri ülkelerimizdeki devrimin gücünü ve kaçınılmazlığını bir kez daha gösterdi

**ŞAN OLSUN 1 MAYIS'I KIZIL BAYRAKLARIYLA
ZAPT EDEN LENİNİSTLERE!
BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!**

ESKİŞEHİR'DE 1 MAYIS

İşçi sınıfının verdiği savaşımın sonucu, dünyada ve Türkiye'de büyük bir tarihsel anlama sahip olan 1 Mayıs, Eskişehir'de sendikaların, düzen partilerinin ve diğer siyasi yapılar ile Meslek Odalarının katılımıyla, Saat 17:30'da Anadolu Üniversitesi Tramvay durağından başlayıp, Sıhhiye Meydanına kadar yürünerek, burada yapılan etkinlikle saat 19:00 gibi sonlandı.

Yürüyüş boyunca ve 1 Mayıs alanında, "Yaşasın 1 Mayıs", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganları atıldı, 1 Mayıs Savaşçıları için 1 dakikalık saygı duruşuyla başlayan 1 Mayıs Mitingi, Taksim'deki 1 Mayıs alanını kazanan İşçi Sınıfına selam gönderilerek ve tertip komitesi üyelerinin konuşmalarıyla devam edip, müzik eşliğinde çekilen halaylarla sonlandırıldı.

Taksim alanındaki 1 Mayıs çatışmalarını izleyen ve duyan birçok kişi, bu coşkuyla alanlara aktı. Yaklaşık 2000 kişinin katıldığı ve geçen yıla oranla daha fazla kitlenin olduğu dikkat çekti.

Miting alanına, DTP üyelerinin "Kürtçe Dövizler" bahanesiyle alınmaması, dövizlerin bırakılması koşulu ile alana girebileceklerinin söylenmesi nedeniyle, DTP İl Başkanı ile Tertip Komitesi Başkanı ve devlet güçleri arasında tartışma yaşandı. DTP üyeleri olayı protesto ederek 1 Mayıs Mitingine katılmadılar.

YAŞASIN 1 MAYIS BİJÎ YEK GULAN

ESKİŞEHİR MÜCADELE BİRLİĞİ

ANTEP GENÇ EMEKÇİLER BİRLİĞİ VE AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ'NDEN COŞKULU PİKNIK

Ayışığı Sanat Merkezi ve Genç Emekçiler Birliği olarak Mayıs'a hazırlık için bir piknik düzenledik.

15 Nisan Pazar günü gerçekleştirdiğimiz ve 100'e yakın kişinin katıldığı piknik için iki noktadan otobüs kaldırdık. Daha önceden belirlenen alana geldiğimizde herkesin mutluluğu gözle-rinden okunuyordu. İlk ha-

zırlıklar tamamlandıktan sonra önce ortak bir sofraya oturarak kahvaltımızı yaptık. Her şey ortak bir şekilde hazırlanan bir sofrada ortak bir şekilde yemekler yeniyordu. Sistemin öğütlediği bencillikten eser yoktu. Kahvaltımızı yaptıktan sonra yine hep beraber sofrayı toparlayarak kısa bir aranın ardından programımıza başladık. Öncelikle Ayışığı şiir atölyesinin 5 kişiden oluşan şiir grubu çıktı sahneye. Bir küçük şairimiz "Hiroşima" şiirini okuyarak "çocuklar öldürülmesin şeker de yiyebilsin" dedi. Sibel Sürücü'nün yazdığı "Bırak yüzün şiirle örtülsün, sen yıldızlara bak" şiiri, Hasan Hüseyin'in bir şiiri, işçi şair dostumuz Kazım Demir'in yazdığı ve okuduğu Kürtçe "Biji Şoreşi" ve Bertold Brecht'in "Okumuş bir işçi soruyor" adlı şiirleri okunarak büyük beğeni ve alkış topladı.

Şiir dinletisinin ardından bir çok kişinin söz aldığı serbest kürsü oluşturularak sorunlarımızı paylaştık. Öncelikle Genç Emekçiler Birliği temsilcisi arkadaşımız bizlere derneğin faaliyetlerinden, pikniğin amacından Taksim'de gerçekleştirilen 77 katliamını anlattı ve herkesi katliamın 30. yılında 1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanı Taksim'e davet etti. Daha sonra Ayışığı Sanat Merkezi temsilcisi arkadaşımız da sanat merkezine adını veren Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen Aysun Bozdoğan'dan, 22 Nisanda Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen Sibel Sürücü'den bahsetti. İşten atılan ve direnişte olan TÜM-TİS işçilerinden bir kişi söz alarak Bizler de 52 arkadaşımızın işten çıkarılması nedeniyle şu anda direniş içerisindeyiz. Balıklı parkında her gün pankartımızı açarak oturma eylemi gerçekleştiriyoruz. Direnişin başından beri bizleri yalnız bırakmayan Genç Emekçiler Birliği'ne bizi böylesi bir etkinliğe davet ettikleri için teşekkür ediyoruz" diyerek sözlerini tamamladı. Sonrasında sözü alan Mücadele Birliği Platformu temsilcisi arkadaşımız sahneye çıkarak "Yoksulluk büyük bir çoğunluğun kaderi haline getirilirken küçük bir azınlık, servetin büyük bir kısmına el koyuyor" dedi ve "önümüzde bir önemli gün var; 6 Mayıs. Yani Denizlerin idam edildikleri tarih. Onları anmak için İstanbul'da bir miting düzenleyeceğiz. Buradan da miting gitmek için otobüs kaldıracacağız. Hepinizi Deniz'i, Yusuf'u ve Hüseyin'i sahiplenmeye çağırıyoruz." diyerek sözlerini tamamladı. Daha sonra bir çok kişi söz aldı ve konuşma yaptı. Ardından serbest kürsü bölümünü sona erdirdik.

Öğle yemeği için yine sofraya oturduk. Yemekten sonra sahneye Denize Ezgi Müzik Grubu çıktı. Denize Ezgi, Kürtçe ve Türkçe marşlarıyla, türküleriyle ve ezgileriyle bizleri coşturdu. Halaylarımızı büyük bir coşkuyla çektik, çevrede piknik yapmaya gelen bir çok insan da coşkuymuza ortak olarak kimisi yanımıza geldi halaylarımıza ortak oldu kimisi de buldukları yerlerde halaylar çekti.

Saatler akşama doğru 19.00'a doğru geldiğinde ise pikniğimizi sona erdirdik. Havanın bulutlu olmasına rağmen coşkunun hiç azalmadığı günümüzde otobüslerde yeniden marşlarımızı söyleyerek dönüş yolumuzu tuttuk.

**ANTEP GENÇ EMEKÇİLER BİRLİĞİ-
AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ**

GELENEKSEL İZMİR AYIŞIĞI PİKNIĞI YAPILDI

22 Nisan 2007 günü tüm hazırlıklarımızı yapıp sabah 08.00'de sanat merkezimizde toplanmaya başladık. Piknik için tuttuğumuz otobüs gelip sanat merkezimizin önüne park edince herkesi bir heyecan kapladı. Piknik etkinliğimiz için son eksikliklerimizi tamamlayıp hareket saati geldiğinde otobüse binip, Kemalpaşa-Yiğitler köyüne doğru harekete geçtik. Yol boyunca şarkılar türküler söyledik.

Piknik alanına geldiğimizde sabah erken saatte oraya giden birkaç arkadaşımızla buluşup alandaki hazırlıklarımızı yapmaya başladık. Önce piknik alanında bulunan iki ağacın arasına "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla. Ayışığı Sanat Merkezi" yazan pankartımızı astık.

Herkes evde hazırladığı yiyeceklerden çıkarıp kömür sofrasına koydu ve hep beraber sofranın hazırlanması çayın demlenmesi işlerine koyulduk.

Kahvaltımızı bittikten sonra önce bir arkadaşımız etkinliğimizle ilgili konuşma yaparak, 22 Nisan gününün aynı zamanda yoldaşımız Sibel Sürücü'nün ölümsüzleştiği tarih olduğunu açıkladı ve Aysun yoldaşın Sibel için yazdığı bir yazıyı okumak üzere başka bir arkadaşımızı çağırdı. Hemen ardından Sibel yoldaşın şiirlerini okumak üzere iki genç arkadaşımız sözü aldı.

Sibel yoldaşın şiirlerinden sonra, 77 bir Mayıs'ını yaşamış bir Ana, Leninist tutsaklardan gelen 77 1 Mayıs'ını anlatan şiiri okudu. Şiir herkesi oldukça duygulandırdı. Özellikle şiiri okuyan anamız, sanki 77 1 Mayıs'ını yeniden yaşıyordu.

Şiir dinletisinden sonra bir bilgi yarışması yapıldı. Ardından bir arkadaşımız 1 Mayıs ve 6 Mayıs'la ilgili konuşmasını yaparak pikniğe katılanları 1 Mayıs'ta Taksim'e, 6 Mayıs'ta da Denizleri Anma Mitingi için İstanbul'a çağırdı.

Konuşmaların ardından Grup Sıra Neferi bir müzik dinletisi gerçekleştirdi. Dinletinin son bölümünde çalınan halay şarkılarıyla etkinliğe katılanlar halaylarla coştular.

Dinletinin ardından öğle yemeği için hazırlıklara başlandı ve daha sonra yine hep birlikte yemekler yenildi. Etkinliğin ilerleyen saatlerinde piknik alanına görmeyenler derneğiyle birlikte gelmiş bir grup bize katılmak istediğini söyleyip yanımıza geldi. Sohbetler sırasında içlerindeki görme engelli bir arkadaşlarının sesinin güzel olduğunu söylediler. Biz de hemen müzik aletlerimizi alıp hep birlikte bir şeyler söylemeye başladık. Görme engelli arkadaş Kürtçe söylediği şarkılarla hem kendisi coştular hem de etkinliğe katılanları coşturdu. Tekrar halaylar başladı ve uzun süre şarkılarımızı söyleyip halaylar çektik.

Söylenen şarkıların eşliğinde pikniğimizi bitirip geri dönüş yolunu tuttuk.

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi

Devrim mücadelesi uzun soluklu bir mücadeledir ve alanı tüm dünyadır. Tüm dünyada tarih boyunca devrimciler, verdikleri mücadele ile destanlar yaratmışlardır, her yerde onların hayatları, tüm insanlık için ödedikleri bedeller ve yarattıkları destansı tarih vardır.

Bu insanların kendilerini anlatmak çok güçtür, hiç bir kelime onları tam anlamıyla anlatmaya yetmez. Onları yine en iyi verdikleri mücadele anlatır, kavga anlatır. Onların kavgalarını sürdüren genç savaşçılar da onların bu destansı hayatlarını örnek alır, kinini bilir ve kavgayı zafere kadar büyütür.

Yine böyle büyük destansı bir mücadelede, Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen güneşimiz Sibel Sürücü yoldaşımızı anmak, anlatmak ve kavgasını büyüterek onlara layık bir şekilde taşımak bizlerin tarihsel bir görevidir...

22 Nisan 2001'de Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen Sibel Sürücü yoldaşımızı, 22 Nisan pazar günü mezarı başında andık. İlk olarak onun ilk çalışmalarını yaptığı İkitelli'de toplandık, daha sonra otobüslerle yoldaşımızın mezarı başına gittik. Herkesin içinde yoldaşla buluşacak olmanın verdiği bir heyecan vardı. Kısa bir yolculuğun ardından yoldaşımızın mezarına vardık.. Mezara gelmeden önce yolun başında üzerinde "Sibel Yoldaş Ölüm-süzdür / Mücadele Birliği" ve bir yanında yoldaşımızın resminin olduğu diğer yanında ise "bırak yüzün şiirle örtülsün" şiirinin yazdığı pankartımızı ve pankartlarımızın en önünde de yoldaşımızın resminin olduğu bir pankart açtık ve kızıl bayraklarımızla, sloganlarımızla mezarı başına gittik. Mezarı başındayken evleri yıkılan Ayazmalı çocuklar da etrafımıza toplanarak anmaya katıldılar.

Yoldaşımızın başucunda ilk olarak annesi Sakine Sürücü konuşma yaptı. Si-

"BİZ SİBEL'DEN ÖĞRENDİK"

bel'i ve ölümsüzleşmeden önce ki son birkaç günü anlatan Sakine Sürücü; "Sibel çok ileri düşünen bir insandı. Biz Sibel'den öğrendik haklarımızın elimizden alındığını iyi ki de Sibel vardı. (...) Biz Sibel'in yanındaydık, onların yüreklerinde zafer vardı biz onu görüyorduk. Sibel çok zayıflamıştı ben üzülmiştim Sibel demişti ki; 'anne merak etme zaferden sonra biz de yiyeceğiz'. Ben o zaman refakatçısıydım Sibel'in bir gün çamaşırlarını aldım yıkamak için öbürsü gün geldim beni içeri almadılar. Meğersem Sibel ölümsüzleşmiş bize söylemediler. Ne yaptysam da içeri giremedim, almadılar" dedi. Sakine Sürücünün konuşmasının ardından "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Devrimci Tutsaklara Kalkan Elleri Kırdık Kıracağız" sloganları atıldı. Ardından Mücadele Birliği adına Vefa Serdar söz aldı ve sorgulanmayan bir yaşamın yaşam olmadığını ifade ederek, Sibel Sürücü'nün sürekli yaşamın anlamını sorguladığını söyledi. "Yoldaşın bilime büyük bir ilgisi vardı. Cezaevi koridorlarında elinde kendinden büyük kapital ciltleriyle gelir giderdi. Davasına sınıksız bağlıydı. Sibel yoldaş inatçı ve kararlı bir yoldaştı. Buralarda çalışmanın tohumlarını onlar attı. Yoldaş tek yönlü düşünen biri değildi. Bir bilim kadını olmak istiyordu. Savaşın başında ve sonunda ölmek zordur. Yoldaş bu savaşın başında ölümsüzleşti" dedi. Ölüm Orucu eyleminde 122 kişinin ölümsüzleştiğini belirten Serdar, zaferi bizim kazandığımızı, çünkü işçi sınıfı ve emekçilere hala uğruna dövülecek, ölünecek bir dava

olduğunun gösterildiğini söyledi. Serdar, Ayazma'daki yıkımlara da değinerek; "Ayazmayı yıkıyorlar. Yarın bu mezarı da yıkmaya yetenebilirler. Bizim ölümümüzü çiğnemedi kimse bu mezarı yıkamaz" dedi. Daha sonra Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) adına konuşma yapan Ercan isimli bir işçi ise, Ölüm

Orucu eyleminde Leninistlerin diğer ortalamasoldan farkının sadece F tipleri değil "Kürt Halkının Kendi Kaderini Tayin Hakkı, Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" şiarını işçi ve emekçilere taşıması olduğunu belirterek, "Sibel yoldaş ilk Ölüm Orucu ekibindendi. Sibel yoldaş ziyaretçilerine hep sorardı ne okuyorsunuz? Genelde işçi yoldaşlar roman cevabını verince Marx, Engels, Lenin okumalarını ister ve bu konuda söz alırdı. (...) Zindanlar yıkılıp tutsaklar özgürleştirilmeden işçi sınıfı ve emekçiler özgürleşemez. (...) Yoldaşlarımız işçi sınıfının kurtuluşu için mücadele etti ve tutsak düştiler. (...) Sibel yoldaşın anısına sahip çıkmak onun davasını sahiplenmekten geçer" dedi. Konuşmaların ardından Grup Emeğe Ezgi'nin solistlerinden bir müzisyen arkadaş Sibel Sürücü'nün bir şiirini okudu ve Sibel için besteledikleri şarkıları seslendirdi. Anma boyunca "Sibel Yoldaş Ölümsüzdür" sloganları atıldı. Anmanın ardından hep beraber evleri yıkılan Ayazma halkını ziyarete gittik ve onlara Sibel yoldaşı anlattık. Ayazma halkı bizi oldukça sıcak karşıladı, orada bir yoldaşımız Sibel'in çok sevdiği ve sık sık söylediği Azeri bir şarkıyı seslendirdi ve bir yoldaş da Sibel için doğaçlama şiirler okudu. Daha sonra hep bir ağızdan Nurhaklar, Kızıldere şarkıları söylenirken bir kişi de "Mavi Atlasa Kızıl Şeritler Çektik" kitabından "Sabahların Mağrur Olsun İstanbul" şiirini Sibel için okudu. Ardından destek ve dayanışma ifadeleriyle ziyaretimiz sona erdi. □

O PİS ELLERİNİZİ DENİZLERDEN ÇEKİN ARTIK

Bu iki yüzlülüğü bu sahtekarlığı midemiz kaldırmıyor artık. Makyavel'e taş çıkartacak bir sırnaşıklıkla devrimin önderlerini sahiplenmeye çalışan reformistler, içinde debelenip durdukları bataklığın pis kokusunu etraflarına da yayıyorlar. Devrimle, devrimcilikle uzaktan yakından alakası kalmamış ödlekler ve döneler tayfası, halkın gözünde kaybettikleri itibarlarını Denizlerin, Mahirlerin büyüklüklerinin gölgesine sığınarak korumaya çalışıyorlar. Nasıl ki kapitalistler herşeyi olduğu gibi devrimci önderlerin resimlerini ve isimlerini paraya tahvil ediyorlarsa bilcümle reformist tayfa da aynı arsızlıkla Denizleri, Mahirleri kendi çıkarları için kullanmaya kalkıyorlar.

Fason TKP'nin "Yurtsever Cephe"sinin Deniz Gezmişlerle uzaktan yakından bir alakası olabilir mi? Denizlerin karşısında mücadele ettiği ne kadar "parlamentar ahmaklık" varsa hepsiyle malul olan bu çevrenin değil Denizlerin adını sahiplenmek Denizlerin adını dahi ağzlarına almaya hakları yoktur; yüzlerinin olmaması gerekir. Ama arsızlığa bakın ki siz, "Yurtsever Cephe"li beyzadelerimiz 1-6 Mayıs tarihleri arasında "Deniz Gezmiş için Bağımsızlık Yürüyüşü" başlatıyorlar. İstanbul'dan başladıkları yürüyüşü bilcümle ödlekler ve döneler tayfasıyla Denizlerin mezarı başında bitiriyorlar. Kimler yok ki onların arasında EMEP'inden SDP'sine, Ankara 78'liler Derneğinden, 68'liler Dayanışma Derneğine kadar. Ve hatta devlet partileri bile var. Denizlerin mezarı önünde ilk anma etkinliğini gerçekleştiren CHP gibi, anmaya katılan SHP gibi. Bunların adıyla Denizlerin adını yan yana anmak bile Denizlere yapılabilecek en büyük hakarettir; ama yok, ipiliği pazara çıkmış arsızlar takımı bunda bile bir beis görmüyorlar.

Sizi Denizlerin ölümsüzlük yatağının başucunda birleştiren nedir? İlkesiz, makyavelist, ikiyüzlü oluşunuz dışında bir şey söyleyebilecek misiniz? Öyle Denizlerin gölgesine sığınarak bu özelliklerinizi unutturacağınızı mı sanıyorsunuz? Sizin devrim saflarından uzun yıllar önce uzaklaştığımızı bilmeyen mi kaldı? Artık sizler Denizlerin uğruna tüm yaşamlarını verdikleri devrimin karşı safalarına geçtiniz. Artık siz onların tüm yaşamları boyunca yapmaya çalıştıkları devrimin önünde bir engelden başka bir şey değilsiniz. Bunun en iyi kanıtı da sizin hayasızca Denizlere, onların mücadelesine sahip çıktığınızı söylemenizdir.

Yasal partiler kurarak mı sahip çıkıyorsunuz Denizlerin mücadelesine? Burjuvaziden icazet alarak mı? Yoksa onların kopuş yaşadıkları parlamentarizm önünde secdeye yatarak mı? Denizler bugün bu durumu görseler size ne derlerdi dersiniz? Bizim burada söylediklerimizden daha ağırını söyleyeceklerine kuşku yok. Hele "Denizlerin yoldaşı" olduğunu söyleme küstahlığında bulunan EMEP'li bir zatın "Denizler bugün yaşasaydı yolları parlamentoya çıkardı" sözlerine ne demeli? Deniz'lere bundan daha büyük hakaret düşünülebilir mi? Bunların bütün çabalarının Denizleri "Deniz" yapan

tüm değerleri ortadan kaldırmak; seviyor görünürken emekçi sınıfların gözünden düşürmek amaçlı olduğundan kuşku yok. Emekçi sınıflar, Kürt halkı bu sahtekar ve alçakça çabalara karşı uyanık olmalı.

Madem ki reformistsiniz, madem ki düzen içi sular da tatlı subalığı olmaya karar verdiniz o zaman oturun efendi efendi köşenizde, gölge etmeyin, etrafınıza pis kokularınızı yaymayın; ama yok "huyulu huyundan vazgeçmiyor" Ve en kötüsü bunu "devrimcilik", "komünistlik" adı altında yapıyorlar. Biraz utanma duygusu olsa, biraz kendisiyle yüzleşseler, kendi politik çizgileriyle sahip çıkar göründükleri değerler arasındaki uçurumu bir akıllarına getirebilseler "biz kim Deniz kim" diyecekler; ama yok. Kirlitmeye çalışmadıkları tek bir devrimci değer bırakmamaya yeminli gibi davranıyorlar. Onun için hala devrimci değerleri kullanmaya, hala devrimci önderlerin adını ağzlarına almaya devam ediyorlar.

Ne yapmaya çalıştıklarını, ne yaptıklarını çok iyi bildiklerinden kuşku yok. Denizlerin komünist kişiliklerini unutturup emekçi halklara onları "68' Hareketinin önderleri" ya da "Gençlik Önderleri" olarak tanıtmaya çalışırken bilinçli hareket ettiklerinden kimse kuşku duymasın. Devrimin önderlerini "çaktırmadan" halkaların bilincinde "Gençlik Önderleri" konumuna düşürmeye çalışıyorlar. Denizlere ve 71'in devrimci hareketine eskiden yönelttileri "goşist, maceracı, küçük burjuva hareketi" gibi alçakça ama doğrudan saldırılar sonuç vermeyince şimdi dolaylı saldırılara başvurmaya başlamış durumdadır. Dolaylı saldırıların özü Denizleri devrim önderleri, komünist kişilikler olarak değil ama "gençlik önderleri", "suçsuz yere idam edilmiş mağdurlar" vb. vb. olarak tanıtmaktır.

Dün Denizlerin ölümsüzlük yatağının başucuna kadar gelme küstahça cesaretinde bulunanların tümünün ortak noktası buydu. Şimdi burjuvaziye bir de bu yönden, Denizlerin, Mahirlerin devrimci komünist hareketinin özünü boşaltarak hizmet etmeye çalışıyorlar. "Denizler bugün yaşasaydı yolları parlamentoya çıkardı" şeklindeki sözler bu çabaların en açık biçimidir.

Elbette Denizlerin gölgesi sizin gibi cücelere uzun gelecektir. Elbette bir gün, bugün gözden düşürmeye çalıştığımız devrimci değerlerin altında ezilip posanızın çıktığını göreceğiz. Buna hiç şüphemiz yok! İşçi sınıfı ve emekçi halklar, belki her şeyi affedebilirler ama kendilerine karşı ikiyüzlülük yapanları asla affetmezler. Devrim davasına ihanet edenleri asla bağışlamazlar. Siz eğer Denizlerden, 71'in devrimci hareketinin değerlerinden burjuvazi karşısında son derece itaatkar olan o ellerinizi çekmezseniz, onlar size çektirmeyi bileceklerdir. Onların yüreğinde ve hafızasında bütün canlılıklarıyla duran Denizleri sizin ölü ellerinizin kirlitmesine izin vermeleri mümkün değildir. Denizler, Mahirler, emekçi halklara mal olmuş insanlardır. Onların mirasını ancak onların devrim ve komünizm davasını sürdürenler sahiplenebilir. Zora dayalı devrim anlayışını benimsemeyenler, gözü burjuva parlamentarizmandan başka birşey görmeyen yasallaşmış, reformist fosiller Denizlerin yoldaşı olamazlar. Deniz Gezmiş ve yoldaşları bu fosilleri tarihin çöplüğüne atarak tarihsel kişilikler oldular. Denizlerin yoldaşları bellidir. Reformizmden yollarını ayırıp Denizler gibi cesaretle ileri atılan ve bugün hala emperyalist-kapitalist sistemle diş diş bir mücadele yürüten Leninistlerdir Denizlerin yoldaşları.

O burjuvaziye itaat etmiş olan pis ellerinizi Denizlerden ve tüm devrimci değerlerden çekin artık. □

İŞÇİ SINIFINA VE EZİLEN HALKLARA

Türkiye bir tarihsel dönüm noktasından geçiyor. Ege-men sınıfın krizi derinleşiyor ve kriz derinleştikçe burjuvazinin farklı kesimleri arasındaki çatışma keskinleşiyor. Ankara toz duman. Burjuva toplumun damındaki yangın her tarafı sarmış durumda. Karşı devrimin farklı kesimleri birbirleriyle artık şiddetin diliyle konuşuyorlar. Tehditler, meydan okumalar, provokasyonlar birbirleriyle iletişimin başlıca araçları olmuş.

Emekçi sınıflarda ve ezilen Kürt halkında ise öfke, yatağına sığmayan bir sel olmuş. Akacak bir kanal arayan bu öfke seli, dün Ankara'da yüzbinler, bugün İstanbul'da milyonlar halinde sokaklara aktı. Bu toplumsal devrimin gücüdür. Bu komünizmin, özgürlük isteyenlerin, baskı ve sömürden usananların, geleceklerini ellerine almak isteyenlerin gücüdür.

Şimdi karşı devrimin farklı kesimleri yalan, demagoji, aldatma yöntemleriyle bu gücü arkalarına almak için büyük bir çaba harcıyorlar. Hem de toplumsal devrimi ezmek, işçi sınıfının, emekçi halkların geleceğini karartmak üzere birbirlerinin üzerinde üstünlük kurmak için. Burda hepsinin tek, gerçek ve asıl amacı toplumsal devrimi, Kürt halkının özgürlük savaşını ezmektir. Size kendi kuyunuzu kendi ellerinizle kazdırmak istiyorlar. Buna izin vermeyin! Kendi ipinizi kendinizin çekeceği oyuna gelmeyin!

Sizi aldatmak isteyen karşı devrim cephesinin bir kısmı "demokrasi ve özgürlük" adına; bir kısmı "laiklik ve cumhuriyet" adına yıkıcı öfkenizi kendi arkalarına almaya çalışıyorlar. "Demokrasi ve özgürlük", "darbeye karşı çıkma" adına dinci gericiliği; "laiklik ve cumhuriyet" adına; "şeriat"a karşı olmak adına faşist orduyu desteklemenizi istiyorlar.

EMEKCİLER;

Türk Ordusunun "laik" ve "şeriat"a karşı olduğu iddiası su katılmamış koca bir yalandır. Ordu dahil, devletin bütün kurumları dincidir. Türk devleti kuruluşundan beri bir din devletidir. Dinci gericilik tehlikesini bahane ederek iktidara el koyan 12 Eylül faşizminin başındaki generallerin dinci gericiliği nasıl desteklediği, okullarda din derslerini zorunlu hale getirdiklerini, İmam Hatip okullarını en ücra köşelere taşıdıklarını hepimiz yakından biliyoruz. Dinci ve ırkçı gericilik dün olduğu gibi bugün de devletin himayesi ve desteğine sahiptir. Ordunun desteğindeki dincilerin, ırkçıların Maraş, Çorum, Sivas katliamlarını nasıl gerçekleştirdiklerini; devlet-ordu tarafından örgütlenen "Hizbullah"ın düzen adına Kürt halkına karşı nasıl savaştığını unutmamış değiliz; unutmayacağız.

"Darbe"ye karşı "demokrasiyi koruma" çağrısı yapan dinci gericilerin "demokrat" ya da demokrasiden yana oldukları iddiası birincisinden daha büyük bir yalandır. Türki-

ye'de demokrasi, burjuva anlamda dahi hiç bir zaman olmadığı gibi, tekelci kapitalizm ve faşist devlet var oldukça olması da mümkün değildir. Öte yandan, dinci gericiliğin varlık sebebi emekçi sınıfların hak arama mücadelelerinin; Kürt halkının özgürlük savaşının tekelci burjuvazi adına kanla bastırılmasıdır. Emekçi sınıflar için demokrasiyi, komünizmi engellemek bunların başlıca amacı ve varoluş nedenleridir.

İŞÇİLER, EMEKCİLER;

Gerçek demokrasi, sizin için demokrasi sadece kendi iktidarınız altında; halk iktidarı altında mümkündür. Bunun adı, halk demokrasisidir; devrimci demokrasisidir. Gerçek demokrasiyi, yani halk demokrasisini siz ancak faşist devleti ve tekelci sermaye egemenliğini bir devrimle yıkarak elde edebilirsiniz. Bu gerçeği atlayarak demokrasi üzerine söylenecek bütün sözlerin sizi aldatma amaçlı olduğundan şüpheleniz olmasın. Bu hedefin dışındaki bütün çağrılar hangi kılıf altında olursa olsun sizi burjuvazinin peşine takma amacına yöneliktir.

Demokrasi gibi laiklik de gerçek anlamda sadece sizin iktidarınız altında; halk iktidarı altında söz konusu olabilir. Burjuva sınıf "laik"liği terk edeli uzun yıllar oldu. İşçi sınıfı ve emekçi halklara karşı iktidarını korumak için din dahil her türlü gericilikle ittifak kuran; kendisi her türlü gericiliğin merkezi haline gelen burjuva sınıfın "laik"likle ilkesiyle hiç bir ilgisi kalmamıştır. "Laik"lik sadece ve sadece devrimci proletarya tarafından kararlılık ve tutarlılıkla savunulabilir. Şimdi sizi "laik"liğe sahip çıkmaya çağırıyorlar gerçekte sizi aldatmaya; gücünüzü ve enerjinizi burjuvazinin, ordunun hizmetine koşmaya çalışıyorlar. Bu oyuna gelmeyin! Bütün dikkat ve enerjinizi kendi bağımsız sınıf çıkarlarınıza; bir devrimle bütün iktidarı ele geçirme amacına yöneltilin! Karşı devrim cephesinden şu ya da bu kesimi şu ya da bu gerekçeyle destekleme çağrılarını kararlılıkla reddedin!

Burjuva egemenlik derin bir kriz döneminden geçiyor. Bu devrimci krizden bütün iktidarı ele geçirmek; halk iktidarını kurmak için yararlanmaya çalışmak tek doğru devrimci politikadır. Leninist Parti sizi bu devrimci politika yolunda yürümeye çağırıyor.

**BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!
KÜRT HALKINA KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI!
ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

29/ 04/ 2007

**TKEP/Leninist
Merkez Komitesi**

NOT: Elimize e-posta yoluyla ulaşan bu açıklamayı haber niteliğinden dolayı yayınlıyoruz

1 MAYIS'TA ZAFER DEVİRİM VE KOMÜNİZMİN!

Proletaryanın kapitalizme karşı birlik-dayanışma-savaş günü olan 1 Mayıs, uzun bir aradan sonra, başta işçi sınıfı olmak üzere devrimin toplumsal ordusu tarafından anlamına uygun bir şekilde kutlandı. Faşist devlet ve burjuva sınıf bütün tehdit, zor önlemlerine rağmen işçilerin, emekçi sınıfların Taksim 1 Mayıs Alanı'na bir sel gibi akmasını önleyemedi! İşçiler, gençler, sömürülen kitleler yıllarca biriktirdikleri kin ve öfkeyle 1 Mayıs'ı kapitalizme karşı gerçek bir savaş gününe çevirdiler. Fethedilmesi gereken bir kale gibi her taraftan Taksim 1 Mayıs Alanı'na yöndiler; buldukları her yeri bir savaş alanına çevirdiler.

Savaş gün boyu sürdü ve her tarafa yayıldı. İşçilerin, gençlerin, emekçilerin buluşma noktasına ulaşmasını engelleyen devlet en büyük hesap hatasını yaptı. Buluşma noktasına gidiş yolları kesilen işçiler evlerine değil, Taksim 1 Mayıs Alanı'na yöndiler. Burda karşılarına çıkan polis ve Jandarmayla gün boyu çatıştılar. Fakat bundan daha önemlisi uzlaşmacı sendikacıların, sosyal reformist partilerin, oportünist örgütlerin engelleyici, kısıtlayıcı, yatıştırıcı etkisinden kurtulup tamamen devrimci duygularına uygun hareket etme olanağı buldular. Savaş meydanlarında ne sendikaların, sosyal reformist partilerin ne de oportünist örgütlerin bir etkisi kalmıştı. Her işçi, her genç, her emekçi kendi devrimci duygularıyla, devrimci eylem isteğiyle baş başa kalmıştı. Bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirdiler. İstanbul'u devrimci eylemleriyle sarstılar.

Sonucu biliyoruz. Uzlaşmacıların, sosyal reformistlerin, oportünistlerin uzun yıllardır Taksim'e çıkmaktan alıkoydukları işçiler, gençler büyük bir kararlılıkla Taksim'e yöndiler. Çatışa çatışa, çarpışa çarpışa Taksim 1 Mayıs Alanı'na çıktılar. Kendilerine yıllardır söylenen "kitleler Taksim'e çıkmak istemiyor"un ne büyük bir yalan olduğunu eylemle kanıtladılar. Omuzlarına yıkılan "korkak davranış"ın kendilerine değil, sosyal reformist ve oportünist yöneticilere ait olduğunu, ilk fırsatta, yürekli çarpışmalara girerek ispatladılar.

LENİNİST POLİTİKALARIN ZAFERİ

Onbeş yıldır 1 Mayıs'ı devletin gösterdiği yerde, ruhundan ve amacından uzak, uzlaşmacı sendikaların peşinde kutlayanların bu yıl Taksim'e yönelmeleri kendiliğinden olmadı. Onların yüzlerini Taksim'e dönmelerinde, Leninist Partinin bu yıllar boyunca ısrarla, kararlılıkla izlediği devrimci 1 Mayıs politikasının belirleyici etkisi olmuştur.

Leninist Parti, onbeş yıl boyunca, tek başına kalma pahasına 1 Mayıs'ı 1 Mayıs Alanı'nda kutlama politikasından ödün vermedi. Leninist Parti, bu politikalarıyla 1 Mayıs'ın

Taksim'de kutlanması bilincini canlı tuttu. Taksim'de 1 Mayıs meşalesinin, 1 Mayıs ateşinin sönmesine izin vermedi. Devrimci 1 Mayıs politikalarıyla işçi sınıfında, gençlik içinde, emekçi sınıflar arasında canlı tutulan bu bilincin yarattığı baskı uzlaşmacı sendikacıları, sosyal reformist ve oportünist örgütleri zor durumda bıraktı. Taksim 1 Mayıs Alanı'nda yaşanan devrim ateşini daha fazla görmezlikten gelemezlerdi.

Leninist politikaların etkisi altındaki emekçi sınıfların alttan gelen baskısı 2007 1 Mayıs'ında uzlaşmacı sendikacıların, sosyal reformist ve oportünist örgütlerin büyük bir bölümünü Taksim Alanı'na yönelmek zorunda bıraktı. Bu, Leninist Partinin kararlılık, ısrar ve inatla savunduğu devrimci 1 Mayıs politikalarının zaferiydi. Bu, işçi sınıfındaki, gençlikteki, diğer emekçi sınıflardaki devrimci eylem isteğinin, kapitalizme ve faşizme karşı mücadelede kararlılığın zaferiydi. Bu, devrim ve komünizm davasının zaferiydi.

EYLEMDE DAHA İLERİ

Bu yılın 1 Mayıs kutlamalarında işçilerin, gençliğin, diğer emekçi kitlelerin eylemdeki kararlılıkları, eylem inisiyatifleri, izledikleri yöntemler düşmanı şaşkınlık içinde bıraktı. Düşman, üstün bir güç yığarak, tehdit ederek, korkutarak, ulaşımı felç ederek; kısacası ilan edilmemiş bir sıkıyönetim havası estirerek devrimin güçleri üzerinde caydırıcı bir etki yaratmak istedi. Ama düşmanın yöntemleri caydırıcı olmak bir yana öfke, kin ve kararlılığı artıran bir etki yarattı.

2007 1 Mayıs'ı devrimci kitle eyleminde yeni bir düzeye gelindiğinin kanıtı oldu. Devrimci kitleler, düşmanın üstün askeri, teknik ve maddi gücüne; gaz bombalarına, gözaltı ve işkence tehditlerine, sınırsız vahşetine aldırmadan gün boyu çatıştılar. Bununla, sosyal reformist ve oportünist yöneticilerin sınırlayıcı, geri çekici, yatıştırıcı inisiyatifinden kurtulduklarında ne kadar ileri gidebileceklerini gösterdiler. Artık bu düzeyden geri düşülemez. Birleşik devrimimiz düne göre çok daha ileri düzeyde. Şimdi devrimci kitle eylemini askeri, teknik, örgütlülük, eylemde çeşitlilik bakımından geliştirmek, eksikliklerini gidermek ve daha ileri düzeylere taşımak zamandır. Bu, en başta ve özellikle devrimci komünistlerin görevidir.

Leninist Parti, bu görevini eksiksiz yerine getirecektir.

03/ 05/ 2007

TKEP/LENİNİST
MERKEZ KOMİTESİ

NOT: Elimize e-posta yoluyla ulaşan bu açıklamayı haber değerinden dolayı yayınlıyoruz.

Halkların Bilincinde Ve Yüreğinde

KAZANILAN ZAFER

*Halkın Denizi
Denizleşen Halkla*

